

At the Movies

ΠΡΟΣΩΠΑ

Joaquin Phoenix
Ορέστης Ανδρεαδάκης
Κωσταντίνα Κοτζαμάνη

ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ

Η Ταινία της Χρονιάς
22+1 Ταινίες της Σεζόν
Αυτοκίνητα Συμπρωταγωνιστές

ΕΠΙΛΟΓΕΣ

5 Πρόσωπα Διαλέγουν
Home Cinema Με Υπογραφή
Pop Corn με Αρωματικό Βούτυρο

Περιεχόμενα

4		A Note from αθηNEA	43		Συνέντευξη: Κωνσταντίνα Κοτζαμάνη
6		7+1 Απλές Συμβουλές για να Απολαύσεις την Ταινία σου στο Σινεμά	46		7 Έλληνες Ηθοποιοί Που Κέρδισαν τις Εντυπώσεις με το Κινηματογραφικό τους Ντεμπούτο
10		22+1 Ταινίες Που Δεν Πρέπει Να Χάσεις τον Φετινό Χειμώνα	52		5 Ταινίες με τα Αυτοκίνητα Συμπρωταγωνιστές
18		Συνέντευξη: Ορέστης Ανδρεαδάκης	59		Σχεδιάζοντας το Δικό Σας Home Cinema
24		Τζόκερ: Η Ταινία της Χρονιάς	63		5 Πρόσωπα Διαλέγουν: Η Ταινία του Σαββατόβραδου
30		Κυρίες και Κύριοι, ο Joaquin Phoenix, Όπως τον Θυμάμαι	68		Συνταγή: Pop Corn με Αρωματικό Βούτυρο
36		Η Ψυχοπαθολογία στο Σινεμά: Η Περίπτωση του Τζόκερ	73		Το Σινεμά και η Μουσική στο Ντιβάνι της Ψυχανάλυσης

A Note from αθηNEA

Καιρό σχεδιάζουμε να φτιάξουμε εδώ στην αθηNEA μια ειδική έκδοση για το σινεμά. Ο λόγος απλός: έχουμε διαπιστώσει ότι το κοινό μας αγαπά τον κινηματογράφο σχεδόν όσο κι εμείς!

Έφτασε λοιπόν η ώρα για το νέο μας e-book με τίτλο “At the Movies”. Η προετοιμασία και η σύνταξη αυτού του πρώτου οδηγού της αθηNEAs για τον κινηματογράφο, για τη χειμερινή σεζόν 2019-2020, ήταν μια πραγματική απόλαυση, ενώ έχουμε ήδη αμέτρητες ιδέες για τη έκδοση που θα ακολουθήσει τον Μάιο του 2020, με θερινό χαρακτήρα.

Spoiler alert: την επόμενη φορά δεν θα αντέξουμε να μη συμπεριλάβουμε ένα ειδικό αφιέρωμα στις τηλεοπτικές σειρές που προτιμούμε αυτό τον καιρό - άλλωστε στη χρυσή εποχή της τηλεόρασης που διανύουμε, η γραμμή μεταξύ τηλεοπτικών και κινηματογραφικών παραγωγών είναι όλο και πιο αχνή, τόσο από πλευράς ποιότητας, όσο και από πλευράς εμπειρίας.

Ωραία βέβαια η τηλεόραση και ωραίο το σπίτι, όμως για εμάς, τίποτα δεν μπορεί να πάρει τη θέση μιας αναπαυτικής πολυθρόνας στον αγαπημένο μας κινηματογράφο την ώρα που ξεκινάει μια προβολή. Προσωπικά, ακολουθώ διαχρονικά μια μαξιμαλιστική στάση κατανάλωσης όταν πηγαίνω σινεμά, αρνούμενη να ευχαριστηθώ την ταινία ξεροσφύρι και κοιτάζοντας αντιπαθητικά τους εγκρατείς φίλους που μπαίνουν στην αίθουσα με ένα μπουκαλάκι νερό. Εμένα θα με βρείτε να ισορροπώ μαεστρικά στο ένα χέρι μια μεγάλη Coca Cola Light με άφθονο πάγο, να νερώνει αργά αλλά σταθερά, hot dog αν υπάρχει και -αυτό το τελευταίο το μοιράζομαι, αναγκαστικά- pop corn ή nachos με αχνιστό, πλαστικό, λιωμένο τυρί στο άλλο. Η επιτομή της απόλαυσης.

Τελευταία όμως, σκέφτομαι πόσο ωραία θα ήταν αν ανέβαζα λίγο την ποιότητα της κινηματογραφικής διασκέδασης και στο σπίτι. Η συνταγή του Αλέξανδρου Παπανδρέου για pop corn με αρωματικό βούτυρο είναι ένας εύκολος και γευστικός τρόπος να αναβαθμίσω την εμπειρία, ενώ οι επιλογές για την ταινία του Σαββατόβραδου που μας προτείνουν 5 πρόσωπα από το χώρο της τέχνης στο τεύχος αυτό μου έδωσαν ιδέες. Την ίδια στιγμή, η φίλη, ταλαντούχα αρχιτέκτονας και λάτρης της pop κουλτούρας Κωνσταντία Μπρεδάκη σχεδίασε τον οικιακό κινηματογράφο των ονείρων μας - τι υπέροχη πηγή έμπνευσης!

Όσο για τις ταινίες της σεζόν, δεν υπήρχε αμφιβολία ότι με τη συμβολή της movie editor της αθηNEAs Δήμητρας Μπιλάλη στο τεύχος αυτό ήμασταν σε καλά χέρια - από τις επιλογές της μέχρι τις προβλέψεις της, τα αφιερώματα σε συγκεκριμένους δημιουργούς, αλλά και την εξαιρετικά ενδιαφέρουσα συνέντευξη που πήρε από τη σκηνοθέτη Κωνσταντίνα Κοτζαμάνη. Το υλικό του πρώτου αυτού τεύχους πλαισίωσαν η διεισδυτική ματιά του Δευτέρη Πλακίδα, που πήρε συνέντευξη από τον διευθυντή του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης Ορέστη Ανδρεαδάκη, η χαρακτηριστική πένα του Άρη Γαβριελάτου και η πάντα πρωτότυπη προσέγγιση του Μίνωα Ντίνα.

Δεδομένου, τέλος, ότι σε ταινία της χρονιάς αναδεικνύεται ξεκάθαρα ο “Τζόκερ”, στον οποίο αφιερώσαμε μεγάλο μέρος του τεύχους αυτού, οφείλω να εκφράσω, για την ιστορία, τη διαφωνία μου, όχι σε ό,τι αφορά το στάτους της αυτό καθαυτό -νομίζω είναι αδιαμφισβήτητο, τόσο σε επίπεδο προσέλευσης, όσο και σε οσκαρικές προοπτικές- αλλά σε ό,τι αφορά το αποτέλεσμα, το οποίο με απογοήτευσε.

Η ερμηνεία του Joaquin Phoenix ήταν βέβαια εκπληκτική, δεν το αρνούμαι, ενώ κινηματογραφικά η ταινία θυμίζει περισσότερο art film, παρά μέρος franchise ταινιών κόμικ. Δεν θα σταθώ ούτε στη βία, ούτε στο debate για το αν το φιλμ ηρωοποίησε εκδικητές που παίρνουν το “δίκαιο” στα χέρια τους, με κίνδυνο να εμπνεύσουν βίαιους αντιγραφείς στην πραγματική ζωή. Δεν θα σταθώ όμως ούτε και στην απεικόνιση της ψυχικής ασθένειας στην ταινία, στην οποία αναφέρεται με το ψυχαναλυτικό του καπέλο ο Μίνωας.

Θα σταθώ μόνο στην απλοϊκότητά της πλοκής της. Ένας άνθρωπος τον οποίο η κοινωνία τσαλαπατά με τον πιο βάνανσο τρόπο, τον οποίο η ίδια του η μητέρα προδίδει, τον οποίο οι “πατρικές φιγούρες” στη ζωή του εξευτελίζουν ποικιλοτρόπως, έρχεται η ώρα που ξεσπά, αντιδρώντας με μια ασύμμετρη βιαιότητα στα απανωτά χαστούκια της ζωής. Αν με ενόχλησε λοιπόν αυτή η απλοϊκότητα ή καλύτερα, η προβλεψιμότητα, είναι γιατί μου αρέσουν οι ταινίες που αναδεικνύουν τη σύνθετή μας φύση αντί να προβάλλουν τους κακούς ως καρικατούρες. Που ακόμα και μέσα από δύσκολες καταστάσεις εξυμνούν το ανθρώπινο πνεύμα και μας δείχνουν ότι είμαστε ικανοί για το χειρότερο, αλλά και για το καλύτερο.

Στον “Τζόκερ”, η μηδενιστική διάθεση του Todd Phillips καταλήγει να πει μια ιστορία αμιγώς σκοτεινή, θυμίζοντάς μας ότι είμαστε ικανοί για το χειρότερο... και για το ακόμη χειρότερο. Μπορεί βέβαια εμένα να μη μου αρέσει να βλέπω αυτό το μήνυμα στην οθόνη μου, όμως δεν αρνούμαι ότι συχνά γύρω μας, έτσι είναι.

Να, λοιπόν, η μαγεία του σινεμά. Ακόμη και μια ταινία που με απογοήτευσε εξακολουθεί μέρες και εβδομάδες μετά να με βάζει σε σκέψεις.

Μαριάννα Σκυλακάκη
Editor-in-chief, αθηNEA

Για τους λάτρεις της σκοτεινής αίθουσας, η ώρα του σινεμά είναι ιερή! Τι γίνεται, όμως, όταν απρόβλεπτοι παράγοντες σου χαλούν την απόλαυση; Παρακάτω μερικά χρήσιμα tips για να μη την πατήσεις την επόμενη φορά!

7+1 Απλές Συμβουλές για να Απολαύσεις την Ταινία σου στο Σινεμά

Ξεκινώντας απ' τα Βασικά

ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΜΠΙΛΑΛΗ

- 1.** Δεν βλέπεις μια οποιαδήποτε ταινία, δεν το αφήνεις στην τύχη. Έχεις μελετήσει το πρόγραμμα και διαλέγεις αυτή που είναι πιο κοντά στα ενδιαφέροντά σου. Καλό θα είναι να έχεις διαβάσει και λίγα πράγματα γι' αυτήν, ώστε αφενός να ξέρεις τι πας να δεις και να είσαι προετοιμασμένος, αφετέρου να ελαχιστοποιήσεις το ενδεχόμενο απογοήτευσης.

- 2.** Διαλέγεις μια αιθουσα που πληροί τις προϋποθέσεις σου: αναπαυτικά καθίσματα, καλή ακουστική, μεγάλη οθόνη, θέσεις για το ποτό σου. Αν τα έχεις εξασφαλισμένα αυτά, είσαι ήδη πιο κοντά στην επίτευξη μιας απολαυστικής εμπειρίας.

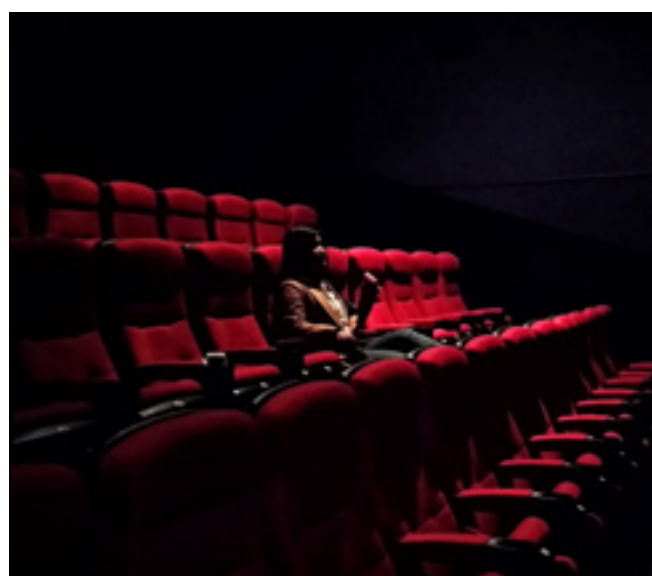
- 5.** Φρόντισε να πας ξεκούραστος! Η θέαση μιας ταινίας απαιτεί την ταυτόχρονη συμμετοχή πολλών αισθήσεων, άρα και αρκετή ενέργεια. Καλό θα ήταν λοιπόν να επιλέξεις είτε μια απογευματινή προβολή, είτε κάποια μες το Σαββατοκύριακο, αν δεν θες να καταλήξεις να ροχαλίζεις κάπου στα μισά...

- 6.** Πας τουλάχιστον 15 λεπτά νωρίτερα από την έναρξη της ταινίας. Το να ψάχνεις αγχωμένος, τελευταία στιγμή και ενώ τα φώτα έχουν σβήσει, τη θέση σου, δεν είναι ό,τι καλύτερο. Πήγαινε νωρίτερα, περιηγήσου στο σινεμά, βυθίσου αναπαυτικά στη θέση σου και απόλαυσε τα προσεχώς, που σε βάζουν στο κλίμα της κινηματογραφικής απόλαυσης που έπεται.

- 3.** Αν μπορείς, αγόρασε εκ των προτέρων τη θέση σου. Είναι κρίμα να πηγαίνεις να δεις μια ταινία με λαχτάρα και φτάνοντας να διαπιστώνεις ότι υπάρχουν διαθέσιμες μόνο δύο θέσεις στην... 1η σειρά. Γι' αυτό προνόησε και δεν θα χάσεις!

- 4.** Αν δεν είσαι λάτρης της πολυκοσμίας και της φασαρίας στο σινεμά, απόφυγε την πρώτη μέρα προβολής μιας ταινίας. Ιδίως εάν αυτή είναι ιδιαίτερα εμπορική και αρεστή σε ανήλικους. Οι λόγοι, ευνόητοι!

- 7.** Αν δεν ανήκεις σε αυτούς που αγαπούν τα σνακ του κυλικείου του σινεμά ή του περιπτέρου, φρόντισε να φέρεις το κατιτίς μαζί σου από το σπίτι. Μια μπάρα δημητριακών, ένα παστελάκι, λίγους ξηρούς καρπούς, ό,τι σου αρέσει, αρκεί να μην πεινάσεις κατά τη διάρκεια. Μια κοιλιά που γουργουρίζει σίγουρα δεν θα σε αφήσει να αφοσιωθείς στην έβδομη τέχνη!

- 8.** Φόρα άνετα και κατάλληλα για την εποχή ρούχα. Στο σινεμά πάμε για να χαλαρώσουμε και να αδειάσουμε το μυαλό μας από την ένταση της ημέρας, να νιώσουμε και να συγκινηθούμε. Τίποτα από όλα αυτά όμως δεν πρόκειται να συμβεί, αν το μυαλό μας είναι κολλημένο κατά τη διάρκεια της προβολής στο παπούτσι που μας "χτυπάει" ή στο παντελόνι που μας σφίγγει, ή αν κρυώνουμε / ζεσταινόμαστε υπερβολικά.

22+1 Ταινίες Που Δεν Πρέπει Να Χάσεις τον Φετινό Χειμώνα

Ποιες Από Αυτές Έχουν Ανοίξει Πανιά για τα Όσκαρ;

ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΜΠΙΛΑΛΗ

Ο φετινός κινηματογραφικός χειμώνας προβλέπεται πραγματικά πολύ πλούσιος και ποιοτικός. Πολλές οι δυνατές ταινίες και οι αξιόλογες ερμηνείες, με τις αληθινές ιστορίες να αποτελούν τη βασική έμπνευση των δημιουργών.

Μεταξύ των 22+1 που επιλέξαμε και σας προτείνουμε ξεχωρίζει η πολυαναμενόμενη νέα ταινία του Martin Scorsese και η συνάντηση τεσσάρων ιερών τεράτων σε αυτήν, η επιστροφή του Ken Loach, το έργο ζωής του Edward Norton, που παίρνει σάρκα και οστά μετά από 20 ολόκληρα χρόνια, το τέλος των Skywalker 42 χρόνια μετά το πρώτο “Star Wars”, η αναβίωση στη μεγάλη οθόνη του κλασικού μυθιστορήματος “Μικρές Κυρίες” της Louisa May Alcott, το νέο φιλόδοξο εγχείρημα του Sam Mendes μετά τον Πράκτορα 007, η τρυφερή και ανθρώπινη νέα ταινία του Terrence Malick, το δυναμικό “Uncut Gems”, μιας και ακούγεται ότι η ερμηνεία του Adam Sandler είναι πραγματικό “διαμάντι”, καθώς και το νέο υπνωτιστικό και κλειστοφοβικό θρίλερ του δημιουργού του “The Witch”, Robert Eggers.

Δυστυχώς Απουσιάζατε // Sorry We Missed You

Τρία χρόνια μετά τον Χρυσό Φοίνικα για το “Εγώ, ο Ντάνιελ Μπλέικ”, ο αγαπημένος του ευρωπαϊκού κοινού -και εκ των βασικών εκφραστών του κοινωνικού ρεαλισμού στο σινεμά- Ken Loach επιστρέφει με ένα γλυκόπικρο οικογενειακό δράμα, που καταγράφει με χιούμορ τις καθημερινές δυσκολίες των μελών μιας οικογένειας.

Μεγάλο ατού και εδώ, όπως σε όλες τις ταινίες του Loach, οι αξιοσημείωντες ερμηνείες.

Η ταινία βγήκε στις αίθουσες στις 7 Νοεμβρίου.

Ο Ιρλανδός // The Irishman

“Ο Ιρλανδός” ή αλλιώς “συνάντηση γιγάντων”. Robert De Niro, Al Pacino, Joe Pesci και Harvey Keitel. 4 εμβληματικοί ηθοποιοί, συναντιούνται υπό τη σκηνοθετική καθοδήγηση του μεγάλου Martin Scorsese στην πλέον αναμενόμενη ταινία των τελευταίων ετών.

Στο μεγάλο αυτό φιλμ -κυριολεκτικά, καθώς αγγίζει τις 3,5 ώρες, αποτελώντας το μεγαλύτερο σε διάρκεια φιλμ της καριέρας του δημιουργού του, αλλά και σε αξία, καθώς έχουμε να κάνουμε με ένα έργο ζωής- ο Scorsese καταπιάνεται με το οργανωμένο έγκλημα στη μεταπολεμική Αμερική και τη σχέση του με την πολιτική και καλπάζει για τα Όσκαρ.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 21 Νοεμβρίου και λίγο αργότερα από την πλατφόρμα του Netflix.

Ιστορία Γάμου // Marriage Story

Ένας γάμος που καταρρέει, όλα όσα ενώνουν, αλλά και χωρίζουν ένα ζευγάρι, οι δυσκολίες των ανθρώπινων σχέσεων, αλλά και η ευκολία με την οποία αυτές συχνά διαλύονται, βρίσκονται στο επίκεντρο της νέας ταινίας του Noah Baumbach.

Ο ταλαντούχος Αμερικανός δημιουργός επιστρέφει -εμπνεόμενος από προσωπικές του εμπειρίες- με ένα δυνατό δράμα και δύο σημαντικούς πρωταγωνιστές. Adam Driver και Scarlett Johansson συναντιούνται για πρώτη φορά και η κινηματογραφική τους χημεία δικαιώνει απόλυτα την επιλογή του Baumbach.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 28 Νοεμβρίου και λίγο αργότερα από την πλατφόρμα του Netflix.

Στα Μαχαίρια // Knives Out

Ανακοίνωση: ακολουθεί η πιο διασκεδαστική ταινία της χρονιάς! Εμπνευσμένη από τις αστυνομικές ιστορίες μυστηρίου της Agatha Christie, τα έχει όλα: ένα έγκλημα, έναν επιθεωρητή που προσπαθεί να το εξιχνιάσει, πολλούς υπόπτους και ακόμα περισσότερο γέλιο!

Τα λόγια είναι περιττά, πάρτε την παρέα σας -εν προκειμένω, όσο περισσότεροι τόσο το καλύτερο- και πηγαίνετε να περάσετε καλά σε αυτή τη μαύρη κωμωδία μυστηρίου, όπου παρελαύνουν ορισμένα από τα μεγαλύτερα ονόματα του Χόλιγουντ: Daniel Craig, Christopher Plummer, Toni Collette, Michael Shannon, Jamie Lee Curtis, Chris Evans και Don Johnson.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 28 Νοεμβρίου.

Οι Σκιές του Μπρούκλιν // Motherless Brooklyn

20 ολόκληρα χρόνια μετά την αγορά των δικαιωμάτων του ομώνυμου βιβλίου και μετά από πολλές προσπάθειες ώστε να βγει όπως ακριβώς το ήθελε και με αυτούς που ήθελε (Willem Dafoe, Bruce Willis και Alec Baldwin), ο Edward Norton παρακολουθεί το project της ζωής του να παίρνει επιτέλους σάρκα και οστά, και μάλιστα με τριπλή ιδιότητα: του σκηνοθέτη, πρωταγωνιστή και παραγωγού.

Στο δια ταύτα, ένας ντετέκτιβ με σύνδρομο Τουρέτ στο Μπρούκλιν της δεκαετίας του '50 αναζητά τους δολοφόνους του αφεντικού του και μπλέκεται σε μια επικίνδυνη περιπέτεια.

Η οσκαρική πορεία είναι δεδομένη, ενώ κάποιοι μιλούν για ερμηνεία αντάξια αγαλματιδίου. Όλα αυτά φυσικά, εάν κάπου εκεί γύρω δεν υπήρχε ο Joaquin Phoenix (“Τζόκερ”), το αδιαμφισβήτητο φαβορί για το βραβείο.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 28 Νοεμβρίου.

The Two Popes // Οι Δύο Πάπες

Την επιτυχία του Ιταλού Paolo Sorrentino και της σειράς “The Young Pope” φαίνεται ότι ζήλησε ο Βραζιλιάνος δημιουργός της “Πόλης του Θεού” και του “Επίμονου Κηπουρού” Fernando Meirelles, ο οποίος με τους “Δύο Πάπες” φέρνει στη μεγάλη οθόνη την ιστορία της πιο πρόσφατης διαδοχής στην εξουσία της Καθολικής Εκκλησίας και μυστικά ικανά να τη διαλύσουν συθέμελα.

Το αξιοσημείωτο στην περίπτωση αυτής της διαδοχής είναι ότι δεν προηγήθηκε θάνατος, ως ειθιστά, αλλά αίτημα παύσης από τη θέση, καθώς ο καρδινάλιος Bergoglio, και μετέπειτα Πάπας

Φραγκίσκος, ζήτησε από τον Πάπα Βενέδικτο να αφήσει τη θέση του, σε μια προσπάθεια το Βατικανό να απαλλαγεί από τα σκάνδαλα και τον συντηρητισμό.

Στους πρωταγωνιστικούς ρόλους οι πάντα απολαυστικοί Anthony Hopkins και Jonathan Pryce.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 12 Δεκεμβρίου, καθώς και από την πλατφόρμα του Netflix.

Star Wars: The Rise of Skywalker

Το τέλος των Skywalker είναι γεγονός και οι τρεις τριλογίες επισφραγίζονται με τον πιο επιτικό -όπως ακούγεται- τρόπο, όπως τους αξίζει δηλαδή. 42 χρόνια μετά το πρώτο “Star Wars”, το διαγαλαξιακό αυτό κινηματογραφικό παραμύθι, στο όνομα του οποίου “πίνουν νερό” γενιές και γενιές, ολοκληρώνεται.

Κάτι η μυστικοπάθεια του J.J. Abrams, κάτι η... ανεξήγητη χημεία μεταξύ Kylo και Rey (Adam Driver και Daisy Ridley), κάτι ο φόρος τιμής στην Carrie Fisher, μας κάνουν να αγωνιούμε ακόμα παραπάνω μέχρι να έρθει η ώρα να ξετυλίξουμε το... χριστουγεννιάτικο δώρο μας.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 19 Δεκεμβρίου.

Μια Λευκή, Λευκή Μέρα // A White, White Day

Τι κάνεις όταν μαθαίνεις, δύο χρόνια μετά τον θάνατό της, ότι η γυναίκα σου σε απατούσε; Στην παγωμένη Ισλανδία ένας αστυνομικός θα μπλεχτεί σε μια ιστορία εκδίκησης, όταν θα ξεσκεπάσει κάποια καλά κρυμμένα οικογενειακά μυστικά. Από την εμμονή και το θυμό του δεν θα γλιτώσουν ούτε οι πιο

κοντινοί του άνθρωποι.

Ένα αριστοτεχνικά δομημένο θρίλερ για την αγάπη και την προδοσία, που χάρισε στον πρωταγωνιστή της το Βραβείο Ερμηνείας στην Εβδομάδα Κριτικής των Καννών.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 26 Δεκεμβρίου.

Μικρές Κυρίες // Little Women

Το κλασικό μυθιστόρημα της Louisa May Alcott και την όμορφη ιστορία των τεσσάρων αδελφών March επιλέγει να αναβιώσει στη μεγάλη οθόνη η Greta Gerwig.

Μετά το “Lady Bird” και την υποψηφιότητα στα Όσκαρ (μόλις η 5η γυναίκα στην ιστορία του θεσμού που έχει βρεθεί σε αντίστοιχη θέση), η Gerwig επιστρέφει με δυναμισμό και ενθουσιασμό, έχοντας και πάλι στο πλευρό της τη χαρισματική Saoirse Ronan, καθώς και τους ταλαντούχους Timothée Chalamet και Florence Pugh, αλλά και με έναν άσο στο μανίκι, ονόματι Meryl Streep. Μήπως η υπόθεση μυρίζει και πάλι... Όσκαρ;

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 26 Δεκεμβρίου.

The Report

Η νέα ταινία του Scott Burns (“Contagion”) φέρνει στο προσκήνιο την αληθινή ιστορία του πράκτορα της CIA Daniel Jones, οι έρευνες του οποίου αποκάλυψαν τις μυστικές φυλακές βασανιστηρίων της υπηρεσίας στο Αφγανιστάν.

Το δυνατό σενάριο, σε συνδυασμό με το αξιόλογο καστ (Adam Driver, Annette Bening και Jon Hamm), μας κάνουν να ελπίζουμε για ένα πολιτικό θρίλερ αξιώσεων.

Η ταινία αναμένεται στις αίθουσες πιθανότατα μες τον Δεκέμβρη.

Bombshell

Συνεχίζουμε με την ιστορία που συντάρaxe το κανάλι Fox και τη διεθνή κοινή γνώμη, αυτή της αποκάλυψης των δεκάδων περιπτώσεων σεξουαλικής παρενόχλησης δημοσιογράφων από τον ιδρυτή του καναλιού.

Το “Bombshell” παρακολουθεί από κοντά τα διλήμματα με τα οποία τα θύματά του ήρθαν αντιμέτωπα, την αμφισβήτηση, αλλά και τις κλειστές πόρτες που συνάντησαν, μέχρι να βρουν τη δύναμη να διεκδικήσουν μέχρι τέλους το δικό τους και τελικά να νικήσουν, αναγκάζοντας τον Roger Ailes σε παραίτηση.

Ένα από τα πιο πολυσυζητημένα δράματα της σεζόν, έχει στο επίκεντρό του τρεις μεγάλες πρωταγωνίστριες -Charlize Theron, Nicole Kidman και Margot Robbie- και καλπάζει ήδη για τα Όσκαρ.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 2 Ιανουαρίου.

Atlantics: A Ghost Love Story // Atlantique

Η ταινία που κέρδισε το Μεγάλο Βραβείο της Επιτροπής στις Κάννες αποτελεί την επίσημη επιλογή της Σενεγάλης για το Όσκαρ Καλύτερης Διεθνούς Ταινίας (όπως μετονομάστηκε επίσημα το ξενόγλωσσο Όσκαρ), και ακούγεται ότι έχει σημαντικές πιθανότητες για τη διεκδίκησή του.

Το “Atlantique” της Γαλλο-Σενεγαλέζας Mati Diop έχει στο επίκεντρό του τον έρωτα δύο εφήβων που ζουν στο Ντακάρ, ο οποίος δοκιμάζεται από την ανεργία, την καταπίεση που υφίστανται οι γυναίκες και τη μουσουλμανική αυστηρότητα.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 2 Ιανουαρίου, καθώς κι από τη πλατφόρμα του Netflix.

Η Αλήθεια // The Truth

Η πρώτη ταινία του Hirokazu Kore-eda (“Κλέφτες Καταστημάτων”) εκτός ιαπωνικών συνόρων είναι γεγονός. Σε αυτήν καταπιάνεται με τις δυσκολίες των οικογενειακών σχέσεων, αναζητώντας την αλήθεια που κρύβεται κάτω από τις κοινωνικές συμβάσεις και τα βολικά ψέματα.

Μια Γαλλίδα star του σινεμά πρωταγωνιστεί σε μια ταινία φαντασίας, ερμηνεύοντας μια μητέρα που δεν μεγαλώνει ποτέ. Την ίδια εποχή, εκδίδει τα απομνημονεύματά της και δέχεται την επίσκεψη της κόρης, του γαμπρού και της εγγονής της από τις ΗΠΑ.

Σε αυτή την επίσημη πρώτη του, ο Kore-eda επιστρατεύει μια τριάδα λαμπερών -αν και εκ πρώτης όψεως χωρίς χημεία μεταξύ τους- star (Catherine Deneuve, Juliette Binoche και Ethan Hawke). Μένει να δούμε αν το τελικό αποτέλεσμα στη μεγάλη οθόνη θα μας διαψεύσει.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 2 Ιανουαρίου.

1917

Με ένα all-star cast (Colin Firth, Benedict Cumberbatch, Mark Strong και Richard Madden) και την ιδιαίτερη ιστορία δύο Βρετανών στρατιωτών στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Sam Mendes αποχαιρετά τον James Bond και ευελπιστεί να κάνει τη δική του “Δουνκέρκη”, με ένα φιλόδοξο μονόπλανο, που θα τον φτάσει μέχρι τα Όσκαρ.

Δύο νεαροί Βρετανοί στρατιώτες δέχονται να αναλάβουν μια αποστολή αυτοκτονίας, καθώς πρέπει να περάσουν μέσα από εχθρικό έδαφος σε σύντομο χρονικό διάστημα για να μεταβιβάσουν ένα μήνυμα που θα αποτρέψει μια δολοφονική επίθεση.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 9 Ιανουαρίου.

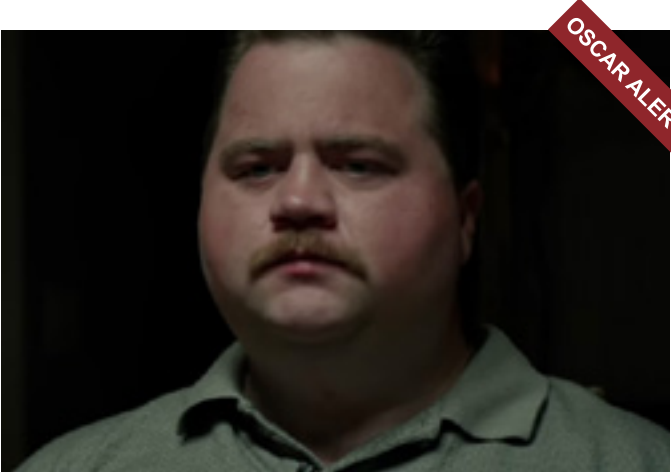

Jojo Rabbit

Μια “σάτιρα εναντίον κάθε μορφής μίσους”. Έτσι περιγράφει με περηφάνια ο Νεοζηλανδός Taika Waititi τη νέα του ταινία. Σε αυτήν, ένα μοναχικό αγόρι έχει δημιουργήσει ένα φανταστικό φίλο, που τυγχάνει να είναι ο... Χίτλερ!

Έχοντας πείσει τη Disney για τις καλές του προθέσεις και με το Βραβείο Κοινού από το Φεστιβάλ του Τορόντο στη φαρέτρα του, η ταινία βαδίζει ολοταχώς για τα Όσκαρ.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 23 Ιανουαρίου.

Η Μπαλάντα του Ρίτσαρντ Τζούελ // Richard Jewell

Μπορεί ο Clint Eastwood να βρίσκεται μια μόλις ανάσα πριν συμπληρώσει την 9η δεκαετία της ζωής του, εντούτοις δηλώνει καλλιτεχνικά “παρών” και πιστός στο ετήσιο κινηματογραφικό του ραντεβού με το κοινό. Φέτος, οι αληθινές ιστορίες φαίνεται ότι ήταν αυτές που ενέπνευσαν περισσότερο τους δημιουργούς.

Το ίδιο συνέβη και στην περίπτωση του Eastwood, ο οποίος θέλησε να κάνει ένα επίκαιρο και ειλικρινές κοινωνικό-πολιτικό σχόλιο για τον διαστρεβλωτικό ρόλο των ΜΜΕ στη διαμόρφωση της κοινής γνώμης, ορμώμενος από την περίπτωση του Richard Jewell, που δούλεψε ως φύλακας ασφαλείας στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Ατλάντα το 1996 και έγινε από ήρωας... βομβιστής.

Τα σημαντικά ονόματα του καστ (Kathy Bates, Sam Rockwell), καθώς και η οσκαρική ημερομηνία εξόδου, μας προϊδεάζουν για κάτι ιδιαίτερα ενδιαφέρον.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 23 Ιανουαρίου.

Μία Κρυφή Ζωή // A Hidden Life

Ο Terrence Malick εμπνέεται από τη ζωή του αντιρρησία συνείδησης Franz Jägerstätter και επιστρέφει στα χρόνια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, επιλέγοντας -ενόσω ο επικίνδυνος Trump προωθεί φασιστικές πολιτικές στη χώρα του- να μας πει την ιστορία ενός ανθρώπου που έμεινε πιστός στις αρχές του και αντιστάθηκε στον παραλογισμό του φασισμού.

Ένας αγρότης που ζει ευτυχισμένος με την οικογένειά του στην αυστριακή ύπαιθρο θα αρνηθεί να συνταχθεί με τους Ναζί όταν δέχεται το κάλεσμα του πολέμου, και θα αποφασίσει να διαλέξει τον δύσκολο δρόμο, αποδεχόμενος τις ολέθριες συνέπειες της επιλογής του.

Μια τρυφερή ταινία γεμάτη ζεστασιά και λυρισμό, για τις απλές αλλά αληθινές αξίες της ζωής, για το τι σημαίνει να είσαι άνθρωπος. Ή, όπως υπέροχα περιγράφει το Variety, "μια ταινία για το πώς οι πιο 'αθόρυβες' πράξεις αντίστασης, γίνονται κομμάτι της διάσωσης του πολιτισμού μας".

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες στις 30 Ιανουαρίου.

Waves

Κύματα συγκίνησης, αγάπης και ελπίδας φέρνει μαζί της η νέα ταινία του σκηνοθέτη του "It Comes at Night", Trey Edward Shults. Δύο χρόνια μετά το ατμοσφαιρικό θρίλερ που έκανε εντύπωση, επιστρέφει με κάτι πολύ διαφορετικό, ένα δυνατό οικογενειακό δράμα.

Το "Waves" καταπιάνεται με την απώλεια και το πώς τα μέλη μιας οικογένειας προσπαθούν να τη διαχειριστούν, χωρίς να διαλυθούν, με όπλο τη συγχώρεση. Η παρουσία του αγαπημένου μας Sterling K. Brown εγγυώται για ένα καλό αποτέλεσμα.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες πιθανότατα μες τον Γενάρη.

Uncut Gems

Το εξαιρετικά δυναμικό και αγωνιώδες ψυχολογικό θρίλερ, με την υπογραφή των αδερφών Safdie και τον Adam Sandler στον πρωταγωνιστικό ρόλο -η ερμηνεία του οποίου ακούγεται ότι είναι ικανή να τον φέρει ακόμα και μέχρι τα Όσκαρ- είναι παραπάνω από βέβαιο ότι αξίζει της προσοχής μας.

Σε αυτήν, ένας κοσμηματοπώλης με διάσημο πελατολόγιο, θα κάνει ό,τι περνά από το χέρι του για να ξεπληρώσει τα χρέη του ύστερα από μια ληστεία.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες πιθανότατα μες τον Γενάρη.

Η Ομορφιά της Ύπαρξης // About Endlessness

Πέντε χρόνια μετά το "Ένα Περιστέρι Έκατσε σε ένα Κλαδί Συλλογιζόμενο την Ύπαρξή του", ο Roy Andersson επιστρέφει με την "Ομορφιά της Ύπαρξης", εξυμνώντας την αξία του να είναι κανείς ζωντανός. Γιατί μόνο τότε μπορεί να θαυμάσει πόσο υπέροχα είναι όλα γύρω του.

Άνθρωποι αποστειρωμένοι, με χλομά, λευκά πρόσωπα, σαν το χιόνι, νεκροί συναισθημάτων, που έχουν χάσει τον δρόμο και την πίστη τους, συναντιούνται σε μια κοινή πορεία αναζήτησης του νοήματος της ίδιας τους της ύπαρξης. Όλα αυτά δοσμένα φυσικά πάντα μέσα από το χαρακτηριστικό σουρεαλιστικό χιούμορ του Andersson.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες πιθανότατα μες τον Ιανουάριο.

Dark Waters

Βασισμένο σε αληθινά γεγονότα και στα χνάρια του "Erin Brockovich" και του "Spotlight", ο Todd Haynes παρουσιάζει στο "Dark Waters" τη μακροχρόνια διαμάχη ενός δικηγόρου με την εταιρεία επεξεργασίας χημικών της οικογένειας DuPont, χάρη στην οποία αποκαλύφθηκε ένα από τα μεγαλύτερα σκάνδαλα μόλυνσης στην ιστορία των ΗΠΑ.

Ένα στιβαρό πολιτικό θρίλερ με τους Mark Ruffalo, Anne Hathaway και Tim Robbins στην πρώτη γραμμή, γύρω από τη μάχη του ενός απέναντι σε ένα σύστημα που επιλέγει -ενώ ξέρει- να σιωπά για χάρη του χρήματος, με τίμημα τις ζωές αθώων ανθρώπων. Δεδομένης της φιλοσοφίας της Ακαδημίας, δεν θα μας εξέπληττε αν τη βλέπαμε να φιγουράρει ανάμεσα στις υποψηφιότητες για καλύτερη ταινία.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες πιθανότατα μες τον Ιανουάριο.

Ο Φάρος // The Lighthouse

Στα τέλη του 19ου αιώνα δύο άντρες αναλαμβάνουν τη φύλαξη ενός φάρου σε μια επαρχία του Καναδά. Η απομόνωση, η έλλειψη επικοινωνίας και οι δύσκολες καιρικές συνθήκες θα δοκιμάσουν τα νεύρα και την ψυχική τους υγεία.

Τέσσερα χρόνια μετά από το επιτυχημένο -εμπορικά και καλλιτεχνικά- ντεμπούτο του με το "The Witch", ο Robert Eggers επιστρέφει με ένα ασπρόμαυρο, υπνωτιστικό, κλειστοφοβικό και ατμοσφαιρικό θρίλερ, και με δύο δυνατές ερμηνείες από τους Willem Dafoe και Robert Pattinson.

Η ταινία θα βγει στις αίθουσες πιθανότατα μες τον Φεβρουάριο.

Τζόκερ // Joker

Ο λόγος που αφήσαμε τον "Joker" του Todd Phillips τελευταίο, είναι γιατί θεωρούμε παραπάνω από δεδομένο ότι τον έχετε ήδη δει -ίσως και παραπάνω από μία φορά- μιας και έχει βγει στις ελληνικές αίθουσες από τις 3 Οκτωβρίου. Σε περίπτωση, όμως, που δεν το έχετε ήδη κάνει, κάντε τη χάρη στον εαυτό σας και πηγαίστε σινεμά να τον απολαύσετε. Σας εγγυόμαστε ότι θα φύγετε λίγο καλύτεροι άνθρωποι.

Σε ό,τι αφορά στα Όσκαρ, πέραν αυτού για τον Α' Ανδρικό Ρόλο για τον Phoenix, που θεωρείται βέβαιο, προβλέπουμε επίσης υποψηφιότητες στις κατηγορίες της σκηνοθεσίας, φωτογραφίας, μοντάζ, κοστουμιών και μακιγιάζ, καθώς και πρωτότυπης μουσικής.

Πρόκειται για ταινίες που θα κάνουν πρεμιέρα στις ελληνικές αίθουσες την περίοδο Νοεμβρίου 2019 - Φεβρουαρίου 2020.

60ό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης: Το Σινεμά Ταιριάζει στον Ορέστη

ΤΟΥ ΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΑΚΙΔΑ

Η ζωή του θα γίνει ταινία και το σενάριο θα το γράψουν περισσότεροι από ένας. Από όσες δουλειές έχει περάσει τα τελευταία 35 χρόνια, ήταν αυτό που λέμε “το κατάλληλο πρόσωπο, στην κατάλληλη θέση”. Η ζωή του έχει ταυτιστεί με το σινεμά, μια ζωή κινηματογραφική, με πολλά πρόσωπα να μπαινοβγαίνουν στο κάδρο. Ο Ορέστης Ανδρεαδάκης είναι ευρέως γνωστός στο χώρο του ελληνικού σινεμά και όχι μόνο. Τα τελευταία χρόνια είναι ο διευθυντής του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, με γενική διευθύντρια την Ελίζ Ζαλαντό. Θα βρίσκεται στο πόστο αυτό και τα επόμενα χρόνια, αφού η θητεία του ανανεώθηκε πρόσφατα.

Το Φεστιβάλ το έζησε από μικρός σε όλες του τις διαστάσεις και τις μορφές. Πρόλαβε τη σκηνή της Αίθουσας Μακεδονικών Σπουδών και τον περίφημο εξώστη. Έζησε τις αρχές της δεκαετίας του '90, που το Φεστιβάλ είχε πέσει σε ανυποληψία, αλλά και τα τέλη της ίδιας δεκαετίας, όταν το Φεστιβάλ έγινε διεθνές. Σε μια διαδρομή από τη ΔΕΘ και τις αίθουσες του κέντρου της Θεσσαλονίκης, στο Λιμάνι και στο Ολύμπιον. Εκείνα τα χρόνια εργάστηκε σε απαιτητικές θέσεις και στο συντονισμό συνεντεύξεων. Στη συνέχεια κάλυψε το Φεστιβάλ ως δημοσιογράφος ή ως κριτικός κινηματογράφου για το περιοδικό Σινεμά

Ποιοι ήταν οι στόχοι που τέθηκαν για την εξέλιξη του Φεστιβάλ;

Από τη στιγμή που αναλάβαμε είχαμε βάλει τρεις στόχους. Να ανακτήσουμε την εμπιστοσύνη του ελληνικού κινηματογραφικού κόσμου. Και το πετύχαμε. Προτείναμε στους Έλληνες δημιουργούς και σκηνοθέτες: "Ελάτε στη Θεσσαλονίκη, θα δείτε κόσμο, θα έρθετε σε επαφή με συναδέλφους σας και παραγωγούς από όλο τον κόσμο. Σας θέλουμε, σας πιστεύουμε, σας εκτιμούμε. Το μόνο που θέλουμε να κάνουμε για σας είναι να σας προωθήσουμε".

Ο δεύτερος στόχος ήταν να διεισδύσουμε ακόμη περισσότερο στην πόλη της Θεσσαλονίκης. Η Ελίζ διαμένει μόνιμα στην πόλη και εγώ περνάω πολλές μέρες το μήνα εκεί. Προσπαθώ να τη ζω. Αγοράζω τα καθημερινά και φροντίζω να έχω δυναμική σχέση με την πόλη και τα μαγαζιά της. Έτσι κι αλλιώς, η σχέση μου είναι πολύ παλιά με τη Θεσσαλονίκη. Ως Κρητικός [σ.σ. γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Ηράκλειο] τη γνώρισα και δεν ήμουν ποτέ ο Αθηναίος που "ανέβαινε". Θέλαμε να διευρύνουμε την ετήσια δραστηριότητα του Φεστιβάλ στη Θεσσαλονίκη και τα καταφέραμε. Κάνουμε εκδηλώσεις, πρωινές και μεταμεσονύκτιες προβολές, εκπαιδευτικά προγράμματα. Αξιοποιούμε όλες τις αίθουσες του Λιμανιού.

Ο τρίτος στόχος μας ήταν να μπορέσουμε να κερδίσουμε το χαμένο έδαφος, αφού λόγω κρίσης δημιουργήθηκε ένα μεγάλο κενό. Είναι κάτι που θα το δούμε να συμβαίνει τα επόμενα χρόνια. Η αρχή της κρίσης μας βρήκε να κάνουμε περικοπές και δεν μπορούσαμε να κάνουμε όσα χρειαζόνταν για την

και πολλά ακόμη, μιας και παράλληλα συνέχιζε την τηλεοπτική του καριέρα.

Είναι χαρισματικός στην επικοινωνία, κινητικός, οραματιστής και ασταμάτητος στη σύλληψη ιδεών. Έχει πάθος με αυτό με το οποίο ασχολείται και του αρέσει να το υλοποιεί. Ξέρει να φτιάχνει ομάδες γιατί μόνος κανείς δεν έχει φτάσει μακριά. Με αφορμή το 60ό Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, μιλήσαμε με τον Ορέστη Ανδρεαδάκη για τους στόχους που έχει θέσει, αλλά και για το ορόσημο της φετινής επετειακής διοργάνωσης.

*“Το σημαντικό με τις
διασημότητες που έχουν
περάσει από τη Θεσσαλονίκη
είναι ότι τους ζούσες σα να
ήταν κανονικοί άνθρωποι.
Στις Κάννες δε θα έβλεπες
ποτέ να περπατάει στο δρόμο
ο Corrola.”*

εξωστρέφεια του Φεστιβάλ. Δεν μπορούσαμε να καλέσουμε μεγάλους και σημαντικούς καλλιτέχνες, να επισκεφτούμε άλλα Φεστιβάλ, να κάνουμε δημόσιες σχέσεις στην Ευρώπη. Η κατηγορία μας είναι τα ομοειδή σε μέγεθος και εποχή Φεστιβάλ. Ξέρουμε ποιους έχουμε να ανταγωνιστούμε. Τα οικονομικά μας βελτιώνονται και παράλληλα αυξάνονται οι χορηγίες και στα δύο Φεστιβάλ [σ.σ. αναφέρεται στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης που διεξάγεται το Μάρτιο]. Θα φέρουμε περισσότερους ξένους δημοσιογράφους, ονόματα όπως του John Waters που φέραμε στο φετινό. Θα κάνουμε επίσης ενέργειες στα ξένα Φεστιβάλ.

Τι σημαίνουν για τον Ορέστη Ανδρεαδάκη τα 60 χρόνια Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης;

Ήμουν φοιτητής στη Σχολή Σταυράκου και ανέβηκα στη Θεσσαλονίκη για το Φεστιβάλ που τότε ήταν στην Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών. Είχα μπει στο τρένο, σε εκείνο το δρομολόγιο το βραδινό που ήταν από μόνο του μία ταινία μικρού μήκους. Ένα ταξίδι όρθιος ατελείωτες ώρες. Τα δύσκολα ήταν να βρεις πρόσκληση για να δεις ταινίες. Και μόνο ελληνικές τότε.

Μετά, ανέβαινα ως κριτικός, ως δημοσιογράφος και εργάστηκα στο Φεστιβάλ κάποια χρόνια τη δεκαετία του '90. Όταν έγινε διεθνές το Φεστιβάλ, η κόρη μου η Χλόη ήταν μηνών, κάτι παραπάνω από ενός έτους. Η πρώτη σύζυγός μου εργαζόταν στο γραφείο τύπου και η μικρή έτρεχε μέσα στα γραφεία. Σήμερα είναι φοιτήτρια στη Σχολή Κινηματογράφου στη Γενεύη. Την απολαμβάνω να είναι στις αίθουσες, να κάνει

κριτική, και ειδικά σε μένα για τις επιλογές μου. Κάνει παρέα με νέα παιδιά από όλον τον κόσμο. Για μένα βέβαια είναι πάντα εκείνο το μικρό κοριτσάκι που μετά βίας περπατάει.

Το σημαντικό με τις διασημότητες που έχουν περάσει από τη Θεσσαλονίκη είναι ότι τους ζούσες σα να ήταν κανονικοί άνθρωποι. Στις Κάννες δε θα έβλεπες ποτέ να περπατάει στο δρόμο ο Corrola. Θα ήταν με 20 σεκιουριτάδες γύρω του. Ούτε να κάνει βόλτες στην παραλία ο Dafoe και ο Malkovich, και στα μπαρ ο Jarmusch. Αυτό μόνο σε Φεστιβάλ του δικού μας μεγέθους τα έχεις. Γι' αυτό θα είναι πάντα ελκυστικό και για τους επισκέπτες και για τους δημιουργούς. Το μέλλον ανήκει στη Θεσσαλονίκη.

Εκθεσιακές Εκδηλώσεις 2020

 Agrotica	28η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ, ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ & ΕΦΟΔΙΩΝ	30.01-02.02
 Βεργίνα EXPO	ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΚΘΕΣΗ ΕΙΔΩΝ ΔΩΡΟΥ & ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ	15-17.02
 ATHENS INTERNATIONAL JEWELLERY SHOW	33η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΣ, ΟΡΟΛΟΓΙΩΝ, ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΛΙΘΩΝ, ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ, ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ ΑΘΗΝΑ-METROPOLITAN EXPO	21-24.02
 Detrop boutique	29η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ, ΠΟΤΩΝ, ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ, ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ & ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ	22-24.02
 Artozuma	9η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΑΡΤΟΠΟΙΙΑΣ, ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ, ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ, ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ, ΕΤΟΙΜΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ	22-24.02
 Freskon	ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΦΡΟΥΤΩΝ ΚΑΙ ΛΑΧΑΝΙΚΩΝ	02-04.04
 Sportexpo	ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ	08-12.04
 Διεθνής έκθεση βιβλίου Θεσσαλονίκης	17η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	07-10.05
 85th International Fair	85η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΤΙΜΩΜΕΝΗ ΧΩΡΑ - ΓΕΡΜΑΝΙΑ	05-13.09
 Kosmima	35η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΣ, ΟΡΟΛΟΓΙΩΝ, ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΛΙΘΩΝ, ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ, ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ	19-21.10
 Philoxenia	36η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ	13-15.11
 Hotelia	ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΟΥ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ	13-15.11
 ART THESSALONIKI	5η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ	26-29.11
 αστεροκοσμος	ΑΣΤΕΡΟΚΟΣΜΟΣ - ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΚΟ	ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΔΕΘ HELEXPO

Εθνικός Φορέας Οργάνωσης Εκθέσεων, Συνεδρίων, Πολιτιστικών Εκδηλώσεων
Κεντρικά Γραφεία: Διεθνές Εκθεσιακό Κέντρο Θεσσαλονίκης, Εγνατίας 154 | 546 36 Θεσσαλονίκη
Τ. 2310 291111 | F. 2310 284732

www.helexpo.gr

Τζόκερ: Η Ταινία της Χρονιάς

Ο Φοίνιξ κερδίζει επάξια τη θέση του ανάμεσα στους κορυφαίους ηθοποιούς όλων των εποχών

ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΜΠΙΛΑΛΗ

Γιατί ο “Τζόκερ” του Todd Phillips είναι η ταινία της χρονιάς; Η απάντηση είναι απλή. Γιατί έχει καταφέρει κάτι σπάνιο, που όταν συμβαίνει, έχει ως αποτέλεσμα κάτι πραγματικά μαγικό: να αφορά και να αγγίζει τους πάντες. Εξού και η ασταμάτητη προσέλευση του κόσμου -πρόκειται για την πιο εμπορική ταινία της 10ετίας στην Ελλάδα- οι ουρές έξω από τα σινεμά εβδομάδες μετά την πρεμιέρα της ταινίας, η διαρκής συζήτηση γύρω απ’ αυτήν και ο προβληματισμός που αυτή έχει εγείρει.

Όλα αυτά αποδεικνύουν περίτρανα και κάτι ακόμα: ότι όλοι όσοι την είδαν -αλλά ακόμη κι όσοι δεν την είδαν, αλλά έχουν ακούσει ή διαβάσει γι' αυτήν- κατάφεραν, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, να συνδεθούν μαζί της. Κι αυτό ως γεγονός είναι από μόνο του επιτυχία, που καθιστά την ταινία a priori σημαντική -για πολλούς την καλύτερη των τελευταίων χρόνων- εκτός από ιδιαιτέρως εμπορική.

Προς έκπληξη των φαν των DC Comics, εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με έναν ακόμη σκοτεινό υπερήρωα, που διαθέτει υπερφυσικές δυνάμεις και ως εκ τούτου και το πάνω χέρι. Δεν πρόκειται για μια ακόμη περιπέτεια φαντασίας.

Εδώ, αντιθέτως, έχουμε να κάνουμε με έναν τσακισμένο άνθρωπο - ο Phillips δεν επιλέγει τυχαία να ρίξει τον τίτλο αρχής την ώρα που ο Τζόκερ είναι χτυπημένος και κουλουριασμένος στο έδαφος. Έναν άνθρωπο που παλεύει να επιβιώσει, σε έναν κόσμο που τον έχουν πνίξει τα σκουπίδια - τα κυριολεκτικά και τα ανθρώπινα. Έχουμε, λοιπόν, να κάνουμε με ένα πολυεπίπεδο δράμα και ένα καλλιτεχνικό θρίλερ, βασισμένο στο ψυχογράφημα ενός ανθρώπου κακοποιημένου από μια κοινωνία που επιλέγει να αδιαφορεί.

Ο Άρθουρ Φλεκ είναι ένας αποτυχημένος stand up κωμικός που ζει στο Γκόθαμ Σίτι στις αρχές τις δεκαετίας του '80 και βγάξει τα προς το ζην ως διασκεδαστής κλόουν. Παρότι είναι μονίμως θλιμμένος και έχει διαφορετική αντίληψη του χιούμορ από τον μέσο όρο των ανθρώπων, ο Άρθουρ είναι πεπεισμένος ότι έχει έρθει σε αυτόν τον κόσμο για να κάνει τους άλλους να γελούν. Άλλωστε "happy" (χαρούμενο) τον φωνάζει κι η μητέρα του. Την ίδια στιγμή, η διαταραχή από την οποία υποφέρει, με τις ανεξέλεγκτες εκρήξεις γέλιου στις πιο ακατάλληλες στιγμές, τείνει να τον πείσει ότι αυτός είναι ο σκοπός του στη ζωή. Να γελά με κάθε κόστος.

Γιατί το να γελάς, επειδή οι υπόλοιποι γύρω σου δεν μπορούν να αντέξουν και να δεχτούν τη θλίψη σου, δεν είναι απλά δύσκολο. Είναι συχνά υπεράνθρωπο. Και υπό αυτή την έννοια ο Άρθουρ είναι υπερήρωας. Γιατί παρά την κλινικά διαπιστωμένη ψυχική του διαταραχή, τη μοναξιά, την κακοποίηση, το bullying και την αδιαφορία που εισπράττει από τους πάντες, καταφέρνει να ξυπνά το πρωί, να ζωγραφίζει ένα χαμόγελο και να πηγαίνει στη δουλειά του. "Το κακό με την ψυχική διαταραχή είναι ότι όλοι περιμένουν να συμπεριφέρεσαι σαν να μην την έχεις", καταγράφει με πικρία στο ημερολόγιό του.

Ο Άρθουρ είναι μοναχικός και φιλήσυχος. Μένει σε ένα μικρό

διαμέρισμα με τη μητέρα του, την οποία φροντίζει, και παλεύει με τη διαταραχή του, που δεν του έχει επιτρέψει να χαρεί ούτε ένα λεπτό... Μοναδική του σωτηρία το τσιγάρο, τα φάρμακά του και το σόου του αγαπημένου του παρουσιαστή Murray Franklin, στον οποίο βλέπει τον πατέρα που δεν είχε ποτέ.

Στην πλούσια φαντασία του βρίσκει την παρηγοριά του. Με το μυαλό του φτιάχνει σενάρια και μεταφέρεται σε κόσμους όπου νιώθει ζωντανός, εκεί όπου πραγματικά υπάρχει, όπου κάποιος τον προσέχει, ενδιαφέρεται γι' αυτόν, του δίνει μια αγκαλιά και του κρατάει το χέρι.

Το ίδιο ζωντανός, όπως ένιωσε την πρώτη φορά που σκότωσε. Την πρώτη φορά που πήρε τη ζωή στα χέρια του, που δεν επέτρεψε να τον κακοποιούν άλλο. Τότε που πια δεν είχε τίποτα να χάσει, γιατί τίποτα πια δεν μπορούσε να τον πληγώσει... Και στη συνέχεια, ο χορός της λύτρωσης και του πανηγυρισμού της ίδιας της ύπαρξης. Σε μια αυτοσχέδια αιθέρια χορογραφία ενός πλάσματος που σαν για πρώτη φορά να ανοίγει τα φτερά του και να πετάει προς την ελευθερία, με το τσέλο της Ισλανδής συνθέτριας Hildur Guðnadóttir να γρατζουνά με κάθε νότα βαθιά την καρδιά σου.

Ο χορός είναι ο μόνος τρόπος που έχει για να εκφράζεται. Το γέλιο του άλλωστε το έχασε από μικρός και η φωνή του ήταν πάντα φιμωμένη. Με το χορό του όμως μιλά, σου λέει την ιστορία του. Και αν παρατηρήσεις λίγο καλύτερα, θα δεις πόσα πολλά έχει να σου πει.

Αλλά μάλλον αυτό τελικά είναι το πρόβλημα. Ότι κανείς δεν έχει χρόνο να παρατηρήσει. Τον εαυτό του, τον δίπλα του. Να σταθεί, να προσφέρει λίγη αγάπη, λίγη τρυφερότητα. Τα αυτονόητα. Ούτε καν οι κοντινοί σου άνθρωποι. Ούτε καν η ψυχολόγος, που πληρώνεται για να σε ακούει. "Δεν ξέρω γιατί όλοι είναι τόσο αγενείς. Τι συμβαίνει στους ανθρώπους, γιατί δεν μπορούν να δείξουν λίγη ζεστασιά και ευπρέπεια;", αναρωτιέται ο Άρθουρ.

Κι έτσι, ένας άνθρωπος ευαίσθητος και γνήσια καλός, καταλήγει να γίνει εγκληματίας. "Τους σκότωσα όχι για να ξεκινήσω επανάσταση, αλλά επειδή ήταν απαίσιοι. Όλοι είναι απαίσιοι σήμερα. Και αυτό αρκεί για να σε τρελάνει. Κανείς δεν είναι πια πολιτισμένος, κανείς δεν μπαίνει στη θέση του άλλου", παραδέχεται σπαρακτικά.

Ο πόνος κι η απελπισία του καταλήγουν να συγκινήσουν χιλιάδες άλλους, που στην αποτρόπαια πράξη του είδαν την απαρχή ενός

κινήματος απέναντι στην αδικία και την εκμετάλλευση. Σε μια κοινωνία που το σύστημα αποφασίζει τι είναι σωστό και τι όχι, τι είναι αστείο και τι όχι, οι περιθωριοποιημένοι αυτού του συστήματος αποφασίζουν να αλλάξουν τους όρους του παιχνιδιού...

Κι έτσι ο Άρθουρ, ο χωρατατζής Τζόκερ, γίνεται το σύμβολο μιας ολόκληρης επανάστασης. Και αρχίζει επιτέλους να ζει, να νιώθει ότι έχει έναν σκοπό ύπαρξης.

Η νικήτρια ταινία του Φεστιβάλ Βενετίας (Χρυσός Λέοντας) τα έχει όλα: καλοδουλεμένο, λυρικό, γεμάτο εύστοχους συμβολισμούς σενάριο -η σκάλα με τα ατελείωτα σκαλοπάτια λειτουργεί υπέροχα σχηματικά για να καταδείξει τον προσωπικό Γολγοθά που ανεβαίνει καθημερινά ο Άρθουρ-, με βαθιά νοήματα και μηνύματα που δίνουν τροφή για σκέψη, πολύ καλή σκηνοθεσία -ο Phillips κερδίζει το μεγάλο στοίχημα, κάθε πλάνο κι ένας πίνακας ζωγραφικής- και μοντάζ, ακόμη καλύτερη φωτογραφία -μαγικό το παιχνιδίσμα με τα φώτα και τα χρώματα- ονειρικά σκηνικά και κοστούμια κι ένα συγκλονιστικό soundtrack, που έχει ήδη γίνει κλασικό.

Ο λόγος που χαράσσεται μέσα σου όμως για πάντα είναι εξαιτίας του πρωταγωνιστή της. Και ιδανικότερος από τον Joaquin Phoenix γι' αυτόν τον ρόλο δεν θα μπορούσε να υπάρξει.

Είναι τέτοιο το υποκριτικό του μεγαλείο εδώ, που καταφέρνει να συγκεντρώσει τον πόνο όλης της ανθρωπότητας στο βλέμμα του, συγκινώντας βαθιά και ουσιαστικά. Ο τρόπος που κοιτάζει, που μιλά, που χαμογελά, που γελά, που κλαίει, που περπατά, που χορεύει, που τρέχει, που στέκεται, που ανεμίζει τα μαλλιά του, που κρατά το τσιγάρο, ακόμα κι όταν δεν κάνει τίποτα, λέει μια ολόκληρη ιστορία και θα έπρεπε να διδάσκεται.

Και με αυτόν ακριβώς τον ρόλο ο Phoenix κερδίζει επάξια τη θέση του ανάμεσα στους κορυφαίους ηθοποιούς όλων των εποχών. Εκεί όπου βρίσκονται οι Olivier, O'Toole, De Niro, Pacino, Brando, Nicholson, Hopkins και Day-Lewis.

Η ταινία χωρίς τον Phoenix δεν θα ήταν η ίδια, ούτε θα είχε την απήχηση που έχει - και σε αυτό προφανώς και δεν ευθύνεται μόνο το καλό μάρκετινγκ. Γιατί ο Phoenix πέτυχε κάτι υπερβατικό: δεν ήρθε ο ίδιος στα μέτρα του Τζόκερ, έφερε τον Τζόκερ στα μέτρα τα δικά του. Ο Τζόκερ είναι ο Phoenix. Και όχι το αντίστροφο.

Πολλοί ήταν κι αυτοί που έσπευσαν να κάνουν συγκρίσεις ανάμεσα στον Phoenix και στους

προκάτοχους του ρόλου, Jack Nicholson, Heath Ledger και Jared Leto, σε μια προσπάθεια να αναδείξουν τον "καλύτερο". Αλλά πώς γίνεται να συγκρίνεις ανόμοια πράγματα; Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια ταινία που γράφτηκε πάνω στον Τζόκερ, ο οποίος πρωταγωνιστεί και στα 122 λεπτά της. Δεν είναι ένα μέρος της, είναι όλη η ταινία. Κι επίσης, έχουμε να κάνουμε με άλλη ποιότητα χαρακτήρα, με άλλη εμβάθυνση, άλλη ανάλυση. Πώς μπορεί να συγκριθεί ο Τζόκερ του Phoenix με αυτόν του Ledger; Δεν γίνεται.

Σε κάθε περίπτωση, αυτή είναι μια ταινία που οφείλουμε στους εαυτούς μας να δούμε παραπάνω από μια φορά. Για να ζεστάνει την καρδιά μας και να μας κάνει βίωμα ότι τους πονεμένους ανθρώπους, που κάθε μέρα μας χαρίζουν το χαμόγελό τους, πρέπει να τους νοιαζόμαστε λίγο περισσότερο. Γιατί μόνο εκείνοι ξέρουν πόση δύναμη χρειάζονται για να το φορούν. Ίσως μόνο έτσι καταφέρουμε να φτιάξουμε κάποτε έναν κόσμο από ανθρώπους που δεν θα πεθαίνουν καθημερινά από έλλειψη αγάπης.

Κυρίες και Κύριοι, ο Joaquin Phoenix, Όπως τον Θυμάμαι

Το Πρόσωπο της Κινηματογραφικής Σεζόν

ΤΟΥ ΑΡΗ ΓΑΒΡΙΕΛΑΤΟΥ

Δεν θα μπορούσα με κανένα τρόπο να κάνω την αγιογραφία ενός ηθοποιού, ούτε όμως και να αντιγράψω από το ίντερνετ όλα όσα μαθαίνει κανείς γι' αυτόν ψάχνοντας. Δεν τον έχω παρακολουθήσει από την πρώτη του ταινία, ούτε με ενδιαφέρουν ιδιαίτερα τα προσωπικά του. Αν κάτι νιώθω ότι γνωρίζω όμως γι' αυτόν, είναι ότι φαίνεται να κουβαλάει στην ψυχή του κάτι όμορφο και συνάμα τρομακτικό, όπως πολλοί ηθοποιοί που ξεχώρισαν, χωρίς να κρύβουν τους προσωπικούς τους δαίμονες.

Κυρίες και Κύριοι, ο Joaquin Phoenix, όπως τον θυμάμαι.

Νομίζω ότι η πρώτη επαφή μου μαζί του ήταν με την αλαζονική persona που ερμήνευσε στο τρομακτικό “8 Χιλιοστά”, βοηθώντας τελικά με τον τρόπο του τον Nicolas Cage. Ένα χρόνο μετά, η αλαζονεία αυτή ταίριαξε με τη μοχθηρία στο ρόλο του Κόμμοδου στον “Μονομάχο”, χαρίζοντάς του μια υποψηφιότητα Β’ Ανδρικού Ρόλου, ενώ ο καημένος ο Russell Crowe τραβούσε τα πάνδεινα.

Γνωρίζουμε ότι από το 1982 μέχρι το 1989 έπαιξε σε τηλεοπτικές σειρές, προφανώς ως πιτσιρικάς, και η πρώτη του επιτυχία ήταν “Η Εποχή της Αθωότητας”, όπως μεταφράστηκε το “Inventing the Abbotts”, με συμπρωταγωνίστριες τη Liv Tyler και την Jennifer Connelly, πίσω στο 1997.

Το 2000, στο ρόλο του Αββά Κουλμιά, θα συμπρωταγωνιστήσει με τον ήδη βραβευμένο με Όσκαρ Geoffrey Rush και την ήδη επιτυχημένη Kate Winslet στο “Quills”. Όπως ήταν λογικό, τον πρώτο λόγο εδώ έχει ο Rush, στο ρόλο του Μαρκησίου Ντε Σαντ. Την ίδια χρονιά θα παίξει παρέα με τον Mark Wahlberg στην “Επικίνδυνη Τροχιά”, που δεν ήταν όμως κάτι ιδιαίτερο.

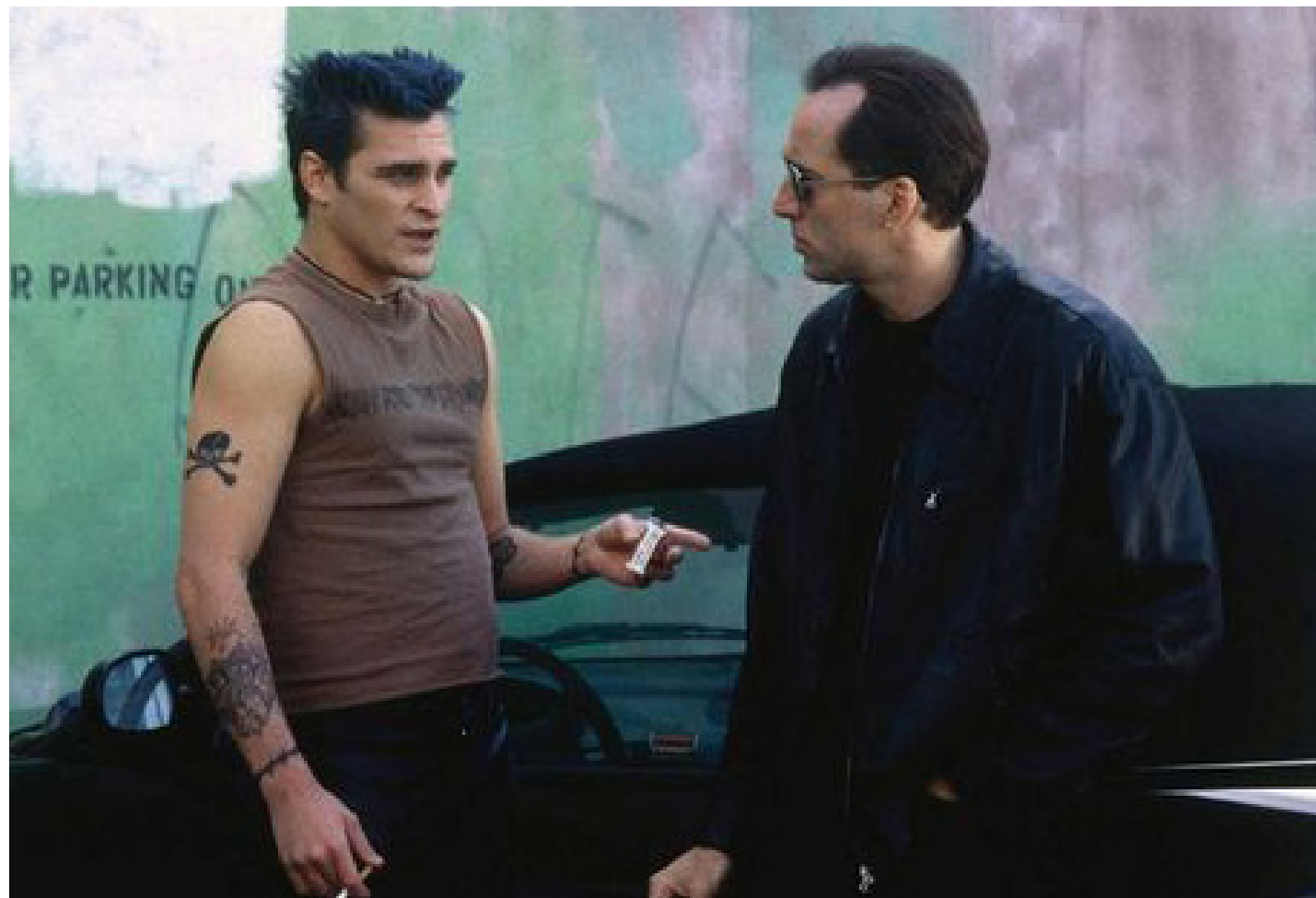
Αρχίζει να χτίζει αυτό που θα έρθει τα επόμενα χρόνια. Έναν ηθοποιό που ο σκηνοθέτης μπορεί να τον χρησιμοποιήσει σε διαφορετικούς ρόλους, χωρίς να κάνει το κοινό να βαριέται, ενώ φαίνεται πια να

μην εγκλωβίζεται σε συγκεκριμένες μανιέρες - του σκληρού, του alpha male, του αστυνομικού ή του μόνιμου αστροναύτη (βλέπε Matt Damon).

Έτσι, πάμε στον “Οιωνό” του 2002 και στο “Σκοτεινό Χωριό” το 2004, όπου συνεργάζεται με τον μοναδικό M. Night Shyamalan. Προσωπικά, αν και ο ρόλος του δεν ήταν μεγάλος, στο “Σκοτεινό Χωριό” μου είχε κάνει ιδιαίτερη εντύπωση το πόσο ευάλωτος και αθώος μπορούσε να γίνει για τις ανάγκες ενός ρόλου.

Το 2005 ανακαλύπτω τον Johnny Cash και από καθαρή τύχη είναι η χρονιά που ο Phoenix θα μεταμορφωθεί στον άνδρα με τα μαύρα, θα κερδίσει μια Χρυσή Σφαίρα και ένα Grammy, αλλά όχι το Όσκαρ, ίσως λίγο άδικα, ανάμεσα σε μια τρομερή πεντάδα ηθοποιών που ήταν εκείνη τη χρονιά υποψήφιοι (το Όσκαρ κατέληξε τελικά στον Philip Seymour Hoffman για το “Capote”). Στη συγκεκριμένη ταινία, τίμησε ένα θρύλο της αμερικανικής μουσικής σκηνής που είχε πεθάνει το 2003, ζώντας μια μυθιστορηματική ζωή. Παρέα με τη Reese Witherspoon, αποτέλεσαν ένα κινηματογραφικό ζευγάρι που με άγγιξε πραγματικά, με το όμορφο παίξιμό του.

Τα επόμενα χρόνια θα τον χάσω, με εξαίρεση το “We Own the Night” του 2007, όπου συναντά ξανά τον σκηνοθέτη James Gray, αλλά και τον Mark Wahlberg, σε ένα οικογενειακό-αστυνομικό δράμα από αυτά που

θα δει κανείς στην τηλεόραση και θα περάσει 2 ώρες χωρίς πολλές έγνοιες.

Με τον κόσμο να μένει άφωνος όταν δήλωνε ότι θα αποσυρθεί, έρχεται το “I Am Still Here” του 2010, που καταγράφει την πορεία του Phoenix από την ηθοποιία στη στιχουργική και την καριέρα του ως ράπερ, μια προσωπική κραυγή, ύστερα από διάφορα ψυχολογικά скаμπανεβάσματα και αποτοξινώσεις. Να πούμε ότι ο χαμός του αδερφού του River, μπροστά στα μάτια του σε τρυφερή ηλικία, αναμφίβολα τον στιγμάτισε, όπως έχει παραδεχτεί και ο ίδιος.

Με το “Master”, 2 χρόνια αργότερα, παρέα με τον Philip Seymour Hoffman και υπό τις οδηγίες του Paul Thomas Anderson, οι δύο ηθοποιοί θα πάρουν υποψηφιότητα για Όσκαρ, σε μια ταινία καθηλωτική, σκληρή, με αρκετό χιούμορ και τις κεντρικές ερμηνείες των δύο ηθοποιών να σε κάνουν να αναρωτιέσαι αν όντως ο ένας “ψάχνεται” βαθιά μέσα του και ο άλλος έχει ιδρύσει μια νέα θρησκεία!

Το 2013 θα πάρει εξ ολοκλήρου πάνω του το “Her”, ένα τόσο σύγχρονο έργο, όσο και δυστοπικό. Σκληρές ματιές στην ανθρώπινη μοναξιά, στη σχέση μας με τις μηχανές, στο δυσοίωνα μέλλον σε ό,τι αφορά στην αλληλεπίδραση και τις ανθρώπινες σχέσεις. Την

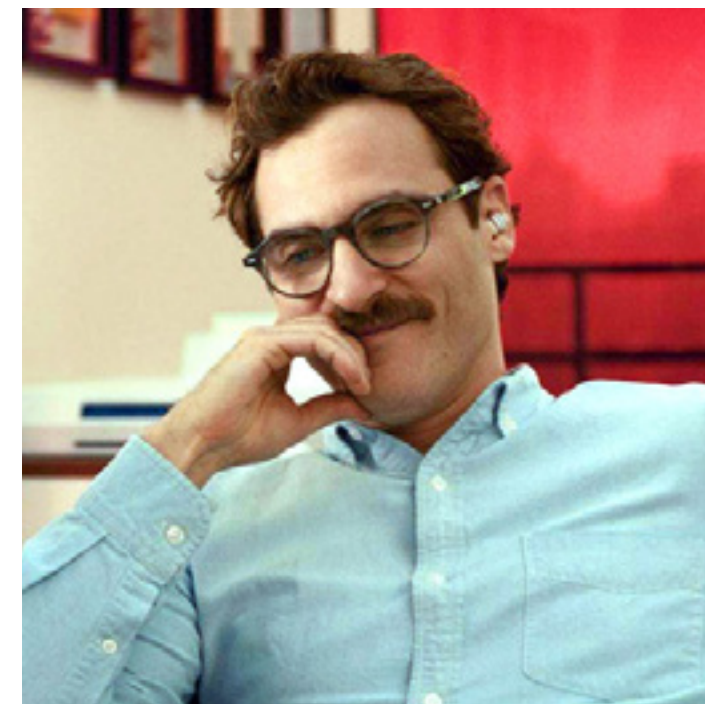
αμέσως επόμενη χρονιά, ο Phoenix θα δώσει σάρκα και οστά στον ντετέκτιβ Λάρυ με το “Inherent Vice”, κλείνοντας το μάτι στο “Big Lebowski”. Σκηνοθέτης και πάλι ο Paul Thomas Anderson.

Το 2015 θα συνεργαστεί με τον Woody Allen και θα παίξει μαζί με την Emma Stone στον “Παράλογο Άνθρωπο”, έναν καθηγητή φιλοσοφίας, ξεκάθαρα μπερδεμένο και μπλεγμένο ανάμεσα στο “καλό” και το “κακό”, έννοιες ούτως ή άλλως φιλοσοφικές. Ίσως όχι από τις καλύτερες ταινίες του Allen, αλλά ό,τι έπρεπε για θερινό σινεμά.

Το 2017 θα σκληρύνει, θα αφήσει μούσι και θα γίνει ένας σωστός εκδικητής για το “Δεν Ήσουν Ποτέ Εδώ”. Οι μεταμορφώσεις του θα συνεχιστούν και το 2018 θα παίξει σε αναπηρικό αμαξίδιο τη ζωή του κομίστα John Callahan, υπό τις οδηγίες του Gus van Sant, σε μια συγκλονιστική ταινία, πικρή αλλά και χιουμοριστική, όπως μαρτυρά ο τίτλος της άλλωστε: “Don’t Worry, He Won’t Get Far On Foot”. Αν πρέπει να βρούμε μια επαναλαμβανόμενη μανιέρα του, σε αυτή την ταινία ο Phoenix, με γυαλιά και κιλά, έφερε την αύρα από το μεθύσι του Johnny Cash, καθώς και ο χαρακτήρας του Callahan είχε, επίσης, σοβαρά προβλήματα με το ποτό.

Για τον “Τζόκερ” γνωρίζουμε ήδη τόσα πολλά. Για τα κιλά που έχασε, για τις δυσκολίες του ρόλου, για τον αντίκτυπο στους θεατές. Η αίσθηση μου είναι ότι, πλέον, το Όσκαρ είναι πιο κοντά από ποτέ, καθώς, παρακολουθώντας την ταινία (που προσωπικά δεν με ξετρέλανε), ο Phoenix είναι ένα επίπεδο πάνω απ’ αυτήν, αποδεικνύοντας την εξαιρετική υποκριτική του ικανότητα.

Βέβαια, το Όσκαρ δεν λέει και κάτι. Πόσες ταινίες και ερμηνείες δεν έχουν πάρει το αγαλματίδιο και παραμένουν εμβληματικές; Ίσως θα το άξιζε για όλες αυτές τις μεταμορφώσεις που μας έχει χαρίσει, ίσως μόνο και μόνο για το γέλιο του “τρελού” και τον μοναχικό χορό του στις σκάλες του Μπρονξ.

Ο Τζόκερ, προβαλλόταν πάντοτε σε σχέση με τον ήρωα και πολέμιό του Μπάτμαν, ο οποίος πρεσβεύει την τάξη, την ηθική και τη λογική. Οι δυο χαρακτήρες φτάνουν στο σημείο να αποκτούν ο καθένας το προσωπείο του, για τους ίδιους λόγους της κοινωνικής ανισότητας. Ωστόσο, ο Μπάτμαν γίνεται αυτός που την αντιμάχεται, και μαζί, τον Τζόκερ. Έτσι, αν και οι δυο είναι “υπεράνθρωποι”, ο ένας είναι η αντιπροσώπευση της λογικής και ο άλλος (αναφορά στο έργο του Michel Foucault, “Η Ιστορία της Τρέλας”) του “παραλόγου”. Σε ένα συμβολικό επομένως επίπεδο, η ψυχοπαθολογία αναπαρίσταται ως κάτι το εχθρικό και ξένο.

Πολυάριθμα παραδείγματα ταινιών όπως το “Τζόκερ”, αναπαριστούν και παρουσιάζουν τους χαρακτήρες ως σαν να πληρούν τα διαγνωστικά κριτήρια για κάποια ψυχιατρική πάθηση. Αυτό γίνεται με υπερβολή την οποία αποδίδουν ακριβώς στο γεγονός ότι πληρούν αυτά τα διαγνωστικά κριτήρια (βλ. “Psycho”, “The Shining”, “A Beautiful Mind”, “Aviator”, “Changeling”, “Shutter Island”, “Asylum”, “Split”, “The House that Jack Built” κ.ά., ενώ φυσικά ο “Σχιζοφρενής Δολοφόνος με το Πριόνι”, θα ήταν εξίσου φονικός και χωρίς τον -άδικο, άτοπο και μη ρεαλιστικό- χαρακτηρισμό “σχιζοφρενής”). Αυτό που είναι όμως σημαντικό να αναφερθεί, δεν είναι η απόδοση στο ρόλο μιας δόσης σουρεαλισμού, γεγονός που ενισχύει το στίγμα ψυχικής ασθένειας, αλλά οι αποδόσεις της αιτίας της συμπεριφοράς αυτών των χαρακτήρων.

Συγκεκριμένα, ένα άτομο που οι πράξεις του τείνουν στη διάγνωση ψυχικής ασθένειας, προβάλλεται να δρα καθ’ αυτόν τον τρόπο ακριβώς επειδή οι δράσεις του τείνουν να χαρακτηριστούν ψυχοπαθολογικές. Για παράδειγμα, ο Jack Torrance (“The Shining”) θέλει να δολοφονήσει την οικογένειά του, επειδή “είναι σχιζοφρενής”, ενώ ο Melvil Udall (“As Good as it Gets”), είναι νευρικός επειδή “έχει ψυχαναγκαστική-καταναγκαστική διαταραχή”. Η ψυχοπαθολογία επομένως επικοινωνείται σαν κάτι που “έχει” ή “είναι” κάποιος - μια ουσία που τον ωθεί να δρα. Όλα αυτά σε έναν κινηματογραφικό κόσμο που η επιστήμη της συμπεριφοράς είναι ανύπαρκτη, ανίκανη ή αυταρχική, όπως στο “One Flew Over the Cuckoo’s Nest”, για να κάνουμε μια αναφορά στις 3 ταινίες, ως φόρο τιμής στον Jack Nicholson, τον πιο χαρακτηριστικό Τζόκερ.

Ο τρόπος εξήγησης και ερμηνείας της προέλευσης της συμπεριφοράς κατά αυτόν τον τρόπο, ονομάζεται ουσιαστικοποίηση (essentialism) της συμπεριφοράς. Αυτός ο τρόπος ερμηνείας είναι οικείος στην καθημερινότητα, όπου όταν παρατηρείται μια τάση ενός ανθρώπου να συμπεριφέρεται με έναν τρόπο υπό κάποιες συνθήκες, επινοείται μια ιδιότητα αυτού του ατόμου και θεωρείται αιτία της συμπεριφοράς του. Με βάση την ουσιαστικοποίηση, κατηγορίες φαινομένων αντανakλούν κάποιες σταθερές και καθολικές προϋπάρχουσες ιδιότητες, οι οποίες καθορίζουν το παράδειγμα της κατηγορίας.

Για παράδειγμα, ένας πλένει αυστηρά και καταναγκαστικά τα χέρια του, επειδή είναι αγχώδης. Ωστόσο πώς γνωρίζουμε ότι είναι όντως “αγχώδης”; Τι δηλαδή μας ωθεί να συμπεράνουμε ότι είναι αγχώδης; Μα φυσικά, επειδή “αν δεν ήταν αγχώδης δε θα έπλενε τόσο συχνά και αυστηρά τα χέρια του”. Βέβαια, η ουσιαστικοποίηση ως τρόπος ερμηνείας ενισχύεται από το γεγονός ότι καλύπτει την άγνοιά μας για μια συμπεριφορά, όμως μια ωφέλιμη εξήγηση της συμπεριφοράς αναφέρεται στα φυσικά γεγονότα που οδήγησαν στην τάση ενός ατόμου δρα κατά αυτόν τον τρόπο.

Καθίσταται επομένως ενδιαφέρον να γίνει μια σύντομη αναφορά στο τι χαρακτηρίζεται ως ψυχοπαθολογία μέσα από το πρίσμα μιας επιστημονικής και ωφέλιμης ερμηνείας, συγκεκριμένα του ρεύματος της ανάλυσης συμπεριφοράς.

Αρχικά, ως ψυχοπαθολογία ορίζεται το σύνολο των τάσεων του ατόμου να ενεργεί με τρόπους που περιορίζουν, αντί να αυξάνουν την επαφή του με σημαντικά στοιχεία του φυσικού κόσμου. Στη συμπεριφοριστική προσέγγιση, η ψυχοπαθολογία δεν θεωρείται αιτία της ύπαρξης αυτών των συμπεριφορών, ούτε γίνεται αντιληπτή ως απόκλιση από το κανονικό. Αντιθέτως, θεωρείται το αναμενόμενο αποτέλεσμα της μακροπρόθεσμης, συνεχούς και δυναμικής αλληλεπίδρασης του ατόμου με τις συνθήκες του περιβάλλοντος της συμπεριφοράς του, που υπό άλλες συνθήκες μπορεί να είναι ωφέλιμες και προσαρμοστικές.

Στο ρεύμα της ανάλυσης συμπεριφοράς, έννοιες όπως η προσωπικότητα, ο χαρακτήρας και η ψυχοπαθολογία, μπορεί να περιγράφουν μεν τη συμπεριφορά (αναφερόμενοι στη συχνότητά της) ωφέλιμα, αλλά όχι τις αιτίες της συμπεριφοράς. Τέτοιες έννοιες όταν χρησιμοποιούνται ως ερμηνείες της συμπεριφοράς, υποθέτουν την ύπαρξη μιας “ουσίας” που ρυθμίζει τη συμπεριφορά με μυστηριώδη τρόπο.

Άρα, γιατί ο Joker είναι τόσο αδιάψευστα κακός και ανήθικος; Όχι επειδή, κάνει εγκλήματα, ούτε επειδή είναι ο Joker. Αλλά λόγω της έκθεσής του σε συνθήκες που οδήγησαν στη συγκεκριμένη διαμόρφωση της συμπεριφοράς του σε παρόμοιες συνθήκες στο παρελθόν και της μακροπρόθεσμης αλληλεπίδρασης μορφών της συμπεριφοράς του με φυσικά γεγονότα του περιβάλλοντος που ενίσχυσαν ή όχι την πιθανότητα αύξησης της συχνότητάς τους.

Έτσι, θα καταλήγαμε στο ότι Μπάτμαν και Τζόκερ δεν είναι όντως τόσο απaráλλαχτα διαφορετικοί και αποκλίνοντες, αν λάβουμε υπόψιν τις κοινές αρχές καθορισμού της συμπεριφοράς τους στο μακροπρόθεσμο ιστορικό αλληλεπίδρασης τους με τα στοιχεία του περιβάλλοντος. Ίσως αυτό που επιτυγχάνει η ταινία “Τζόκερ”, είναι να δώσει την πρέπουσα σημασία στο παρελθόν του χαρακτήρα, κάτι που μας επιτρέπει να κατανοήσουμε σχετικώς την πορεία του.

Γιατί αυτό είναι σοβαρό; Γιατί η ουσιαστικοποίηση της συμπεριφοράς ως απόδοση για την ερμηνεία της δεν είναι τόσο ωφέλιμη, καθ’ όσον οι ιδιότητες της συμπεριφοράς μας χαρακτηρίζονται από μεταβλητότητα και αλλάζουν συνεχώς και δυναμικά, ενώ επίσης, οι αποδόσεις σε έννοιες όπως η “ψυχοπαθολογία”, δεν μας επιτρέπουν να παρατηρήσουμε (και άρα να κατανοήσουμε και να προβλέψουμε) τη συμπεριφορά συστηματικά.

Συνέντευξη: Κωνσταντίνα Κοτζαμάνη

ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΜΠΙΛΛΗ

Πρόσφατα, η μεσαίου μήκους ταινία της “Ηλεκτρικός Κύκνος” κέρδισε το στοίχημα του δύσκολου φορμά της, κάνοντας την παγκόσμια πρεμιέρα της στην 76η Μόστρα της Βενετίας, ενώ δύο μήνες μετά προβλήθηκε και στις αθηναϊκές Νύχτες Πρεμιέρας.

Ο λόγος για την Κωνσταντίνα Κοτζαμάνη, μια σκηνοθέτη και σεναριογράφο που εκπροσωπεί επάξια το “νέο αίμα” του ελληνικού σινεμά και που, παρά το νεαρό της ηλικίας της, μπορεί να καυχιέται ότι έχει ήδη καταφέρει να ταξιδέψει με τις ταινίες στα μεγαλύτερα κινηματογραφικά φεστιβάλ του κόσμου (Κάννες, Βερολίνο, Λοκάρνο), αποσπώντας πολλές διακρίσεις. Την ίδια ώρα, έχει τιμηθεί δύο φορές από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου με το βραβείο της καλύτερης ταινίας μικρού μήκους, ενώ ήταν υποψήφια και για το αντίστοιχο βραβείο της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας EFA (European Academy Awards) τις χρονιές 2015 και 2017 αντίστοιχα.

Στο σήμερα, ετοιμάζει την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία της, τον “Τιτανικό Ωκεανό”, που φιλοδοξεί να γυρίσει εξ ολοκλήρου στην Ιαπωνία.

Ξεκίνησες σπουδάζοντας Φαρμακευτική, ενώ στη συνέχεια φοίτησες στο τμήμα Κινηματογράφου της σχολής Καλών Τεχνών. Πώς προέκυψε αυτή η -ομολογουμένως μεγάλη- μετάβαση;

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Κομοτηνή. Μεγαλώνοντας στην επαρχία στα 90's οι επιλογές είναι περιορισμένες. Στα 18 μου μπήκα στη Φαρμακευτική στη Θεσσαλονίκη. Μέχρι τότε δεν μου είχε περάσει από το μυαλό μου να σπουδάσω Κινηματογράφο.

Στα μέσα των σπουδών με είχε πιάσει μια δυσφορία. Είχα αρχίσει να καταλαβαίνω ότι υπήρχε ένα κομμάτι μέσα μου το οποίο δεν το είχα αγγίξει καθόλου. Ένα κομμάτι που μεγάλωνε σαν όγκος και ζητούσε να βγει στην επιφάνεια. Συγκυριακά τότε εγκαινιάστηκε η σχολή Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Ήταν λίγο σαν κάλεσμα μέσα στη νύχτα. Αμέσως το πήρα απόφαση να δώσω εξετάσεις.

Τη Φαρμακευτική ωστόσο την τελείωσα. Η επιστήμη μου άρεσε πολύ. Μπορούσα να βυθίζομαι με τον ίδιο τρόπο που βυθίζομαι σε μια ταινία. Κάπως έμαθα πώς λειτουργούν τα πράγματα από μέσα. Ποια είναι τα όργανα, γιατί νοσούν, τα αντίδοτα για γιατροιά. Όλα αυτά μου φάνταζαν απείρως ποιητικά και φαντασιακά. Και στις ταινίες μου υπάρχει πολύ η αρρώστια, είτε πρόκειται για άνθρωπο, για ζώο, για φοίνικα είτε ακόμη για ένα κτίριο που νοσεί και ζαλίζεται.

“Τα όνειρά μας είναι γεμάτα από παρεξηγήσεις και παρερμηνεύσεις. Λογοκρισίες και σουρεαλιστικές εικόνες, που αντιστέκονται στην άμεση κατανόηση. Την κατανόηση που θα μας βοηθούσε να δώσουμε απαντήσεις και να θεραπεύσουμε τον εαυτό μας.”

Μίλησέ μας για τον “Ηλεκτρικό Κύκνο”. Πώς ήταν η όλη εμπειρία στην Αργεντινή; Θα επιδιώξεις να έχεις ως έδρα το εξωτερικό ή την Ελλάδα;

Πήγα στην Αργεντινή το 2016 με υποτροφία από το Ωνάσειο. Συνεργάστηκα με την Κινηματογραφική Σχολή του Μπουένος Άιρες. Τελικά έμεινα δυο χρόνια εκεί.

Ήταν λίγο για μένα όνειρο ζωής η Αργεντινή. Το σενάριο αυτό γράφτηκε όσο ήμουν εκεί. Τελείως αυθόρμητα. Μου φαινόταν αδύνατον να φύγω από τη χώρα αυτή χωρίς να φιlmάρω κάτι. Ότι υπάρχει στην ταινία έχει να κάνει με πράγματα που είδα και έζησα εκεί. Μουτζουρωμένα με τη δική μου λόξα φυσικά. Η Avenida Libertador είναι η λεωφόρος των μεγαλομεσαίων μπουρζουάδων. Είναι μια λεωφόρος τεράστια, που φτάνει τα 25 χιλιόμετρα και διασχίζει όλη την πόλη.

Το κτίριο που φαίνεται στην ταινία, διάσημο στα 70's, είναι ενός πρώην τηλεπαρουσιαστή ειδήσεων. Στις δόξες του, οι τελευταίοι όροφοι ήταν φωτισμένοι με χρυσό φως τη νύχτα, και στην ταρατσα είχε δυο ελικοδρόμια δίπλα στις πισίνες. Αργότερα, το κτίριο ξέπεσε και αυτός έκτισε δυο άλλους πύργους, πιο πολυτελείς φυσικά. Το σπίτι μου ήταν δυο στενά πιο κάτω. Η λίμνη με τους κύκνους 5 λεπτά περπάτημα. Το Μπουένος Άιρες είναι μια τεράστια αποικιακή πόλη. Αν το συγκρίνεις με πόλεις της Ελλάδας, ακόμη και της Ευρώπης, στην αρχή είναι κάπως σοκαριστικό. Δυσκολεύεται να κατανοήσεις τους νόμους της πόλης. Η πυραμίδα των τάξεων γίνεται αρχιτεκτονική πυραμίδα και φτιάχνει μια άλλη γεωμετρία, μια άλλη χωροδιάταξη με οξύγωνα (ή οξύμωρα) σχήματα φτώχειας και πλούτου. Πάνω σε αυτόν τον αλλόκοτο χάρτη της πόλης το Art Nouveau μπλέκεται με τη φαβέλα και ο ουρανοξύστης με τη λαμαρίνα. Κάπως έτσι γεννήθηκε και η ταινία.

Τι σε προβληματίζει ιδιαίτερα ως καλλιτέχνη; Τι είναι αυτό που θες να λες μέσα από τις ταινίες σου; Υπάρχει κοινό σημείο αναφοράς μεταξύ τους;

Δεν υπάρχει κάποιο κοινό μήνυμα. Ίσως υπάρχει ένα κοινό κάλεσμα. Κάλεσμα σε μια εμπειρία.

Ακροβατείς ονειρικά και ποιητικά μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας, ρεαλισμού και σουρεαλισμού. Είναι ζήτημα αισθητικής ή ο τρόπος που επιλέγεις να μεταφέρεις τα μηνύματά σου;

Τα όνειρά μας είναι γεμάτα από παρεξηγήσεις και παρερμηνεύσεις. Λογοκρισίες και σουρεαλιστικές εικόνες, που αντιστέκονται στην άμεση κατανόηση.

Την κατανόηση που θα μας βοηθούσε να δώσουμε απαντήσεις και να θεραπεύσουμε τον εαυτό μας. Και η ταινία μοιάζει με μια υπνωτιστική παρεξήγηση. Παράλογες, γκροτέσκες πραγματικότητες που διαβρώνουν τους τοίχους, ανοίγουν τρύπες στο καθημερινό.

Ο κόσμος σε γνώρισε μέσα από τις μικρού και μεσαίου μήκους ταινίες σου. Ο “Τιτανικός Ωκεανός” είναι η πρώτη μεγάλη που ετοιμάζεις, για μια έφηβη που θέλει να γίνει επαγγελματίας γοργόνα. Τι δυσκολίες αντιμετώπισες ως σκηνοθέτης και σεναριογράφος;

Η ταινία έχει σκοπό να γυριστεί στην Ιαπωνία. Από εκεί εμπνεύστηκε κιόλας. Νομίζω ότι αρκετοί δυσκολεύονται να πιστέψουν ότι μια Ελληνίδα δημιουργός θέλει να κάνει ταινία εκεί. Αυτός ο φόβος πολλές φορές με έχει πιάει πίσω.

Αγαπημένη ταινία και αγαπημένος σκηνοθέτης; Ποια ταινία είδες πρόσφατα και σε ενθουσίασε;

Από τους αγαπημένους μου σκηνοθέτες είναι ο Tsai Ming-lian. Πρόσφατα είδα στη Βενετία το “No.7 Cherry Lane” του Yon Fan. Ένα δώρο animation με τις πιο υπέροχες εικόνες.

Θα σκηνοθετούσες για θέατρο ή τηλεόραση, αν το concept σου ταίριαζε;

Φυσικά.

Πώς βλέπεις το ελληνικό σινεμά;

Πιστεύω στου Έλληνες δημιουργούς. Υπάρχει κάτι πολύ δυνατό που έρχεται.

Τα σχέδια και όνειρά σου για το μέλλον.

Να ξεκινήσω γυρίσματα σύντομα, όσο μου χωράει ακόμη η στολή γοργόνας.

Είναι νέοι, ταλαντούχοι και με αγάπη για την Τέχνη τους. Επτά ηθοποιοί -4 γυναίκες και 3 άνδρες- με διαφορετικές καλλιτεχνικές επιλογές, που τους συνδέει όμως κάτι κοινό: όλοι τους έγιναν ευρύτερα γνωστοί μέσα από έναν κινηματογραφικό ρόλο, που έμελε να τους ανοίξει τις πόρτες για τη μετέπειτα πορεία τους.

7 Έλληνες Ηθοποιοί Που Κέρδισαν τις Εντυπώσεις με το Κινηματογραφικό τους Ντεμπούτο

ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΜΠΙΛΑΛΗ

Χρήστος Πασσαλής

Τον γνωρίσαμε το 2009 μέσα από την πολυβραβευμένη ταινία του Γιώργου Λάνθιμου “Κυνόδοντας”, όπου υποδύθηκε τον γιο αυτής της ιδιόμορφης πενταμελούς οικογένειας. Ρόλος για τον οποίο κέρδισε το 2010 το βραβείο δεύτερου ανδρικού ρόλου από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου.

Μετά την αποφοίτησή του από τη Δραματική Σχολή του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος, πήρε μέρος σε παραστάσεις των Γιάννη Παρασκευόπουλου, Νικίτα Μιλιβόγεβιτς, Μιχαήλ Μαρμαρινού, Γιώργου Λάνθιμου, ενώ αποτέλεσε ιδρυτικό μέλος της θεατρικής ομάδας blitz.

Τα τελευταία 16 χρόνια συνεργάζεται με την ηθοποιό Αγγελική Παπούλια, με την οποία την άνοιξη σκηνοθέτησαν την “Άλκηστη” του Ευριπίδη στο θέατρο της Λουκέρνης. Την ίδια περίοδο, σκηνοθέτησε την παράσταση “Κεφάλαιο 66 - The Dream Company” στο Bios.

Στο σινεμά, πρωταγωνίστησε επίσης στο “Μαύρο Λιβάδι” του Βαρδή Μαρινάκη, ενώ ξανασυνεργάστηκε με τον Σύλλα Τζουμέρκα, μετά τη “Χώρα Προέλευσης”, στη νέα του ταινία με τίτλο «Το θαύμα της θάλασσας των Σαργασσών», που παίζεται αυτή την περίοδο στις αίθουσες..

Γιάννης Νιάρρος

Μας συστήθηκε το 2016 στον “Νοτιά” του Τάσου Μπουλμέτη, όπου υποδύοταν τον Σταύρο, έναν ξέγνοιαστο νέο με ζωηρή φαντασία.

Τελείωσε τη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου. Μετά την αποφοίτησή του είχε την τύχη να συμμετάσχει σε παραστάσεις με μεγάλη καλλιτεχνική και εμπορική επιτυχία: “Δυτική Αποβάθρα” του Ludovic Lagarde, “Έγκλημα και Τιμωρία” του Σωτήρη Χατζάκη, “Δαιμονισμένοι” του Θοδωρή Αμπαζή, “Πορνοστάρ - Η Αόρατη Βιομηχανία του Σεξ” του Κωνσταντίνου Ρήγου.

Πέρσι, στα 27 του χρόνια, τιμήθηκε με το θεατρικό βραβείο “Δημήτρης Χορν” για την ερμηνεία του στην παράσταση “Στέλλα Κοιμήσου” του Γιάννη Οικονομίδη.

Τις δύο τελευταίες θεατρικές σεζόν πρωταγωνιστεί, έχοντας αποσπάσει διθυραμβικές κριτικές για την ερμηνεία του στον ρόλο του Κρίστοφερ, ενός αυτιστικού παιδιού με λατρεία στις αστυνομικές ιστορίες, στο “Ποιος Σκότωσε τον Σκύλο τα Μεσάνυχτα” του Simon Stephens, σε σκηνοθεσία Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου.

Χάρης Φραγκούλης

Τον προσέξαμε μέσα από τους “Αισθηματίες” του Νίκου Τριανταφυλλίδη το 2014 στον ρόλο του Γιάννη, του δολοφόνου με την παιδική καρδιά, που ερωτεύεται μια πόρνη, για τον οποίο και κέρδισε το Βραβείο Ανδρικής Ερμηνείας στο 20ό Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Αθήνας. Ακολούθησαν οι πρωταγωνιστικοί ρόλοι στο “Ουζερί Τσιτσάνης” του Μανούσου Μανουσάκη, στο “Άφτερλωβ” του Στέργιου Πάσχου και στους “7 Θυμούς” του Χρήστου Βούπουρα.

Το θεατρικό του ντεμπούτο το έκανε στο πλευρό του Δημήτρη Καταλειφού, στον “Επιστάτη” του Harold Pinter, σε σκηνοθεσία Αντώνη Αντύπα. Το 2013 τιμήθηκε με το θεατρικό βραβείο “Δημήτρης Χορν” για την ερμηνεία του ως Sigmund Freud στο έργο “Όταν Έκλαψε ο Νίτσε”.

Πέρσι συμμετείχε στη θεατρική παράσταση “Όρνιθες” του Νίκου Καραθάνου που ανέβηκε στο St. Ann’s Warehouse στη Νέα Υόρκη, ενώ συνεργάστηκε με τον Θωμά Μοσχόπουλο στο έργο του Arthur Schnitzler “Ο Κύκλος του Έρωτα (Γαϊτανάκι)”.

Διδάσκει υποκριτική στο Θέατρο Αλλαγών. Είναι μέλος της ομάδας Kursk, η οποία αποτελείται από τους Χαρά Ιωάννου, Ηρώ-Ελένη Μπέζου, Αργύρη Πανταζάρα, Γιάννη Παπαδόπουλο, Μαρία Σκουλά και Νικόλα Χανακούλα.

Νίκη Βακάλη

Πριν καν ακόμα ολοκληρώσει τις σπουδές της στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου, ο Χριστόφορος Παπακαλιάτης της πρότεινε να παίξει στην ταινία του “Ένας Άλλος Κόσμος”, όπου και την πρωτοείδαμε. Σε αυτήν υποδύεται τη Δανάη, μια φοιτήτρια που ερωτεύεται έναν Σύρο μετανάστη.

Ακολούθησε στην τηλεόραση ο “Αστέρας Ραχούλας” και η τηλεταινία η “Γεύση της Αγάπης”, ενώ στο σήμερα συμμετέχει στο ριμέικ του “Λόγω Τιμής” και συνεργάζεται με τον Πέτρο Φιλιππίδη, ως βοηθός σκηνοθέτη.

Έλλη Τρίγγου

Αν έλεγε κανείς στη γλυκιά Έλλη ότι θα την επέλεγε ο Αργύρης Παπαδημητρόπουλος για το “Sunta”, όταν αυτή ήταν ακόμη στο 1ο έτος της δραματικής σχολής, κι ότι η ερμηνεία της στο ρόλο της απελευθερωμένης και ατίθασης Άννας θα της χάριζε το Βραβείο Καλύτερου Β’ γυναικείου ρόλου της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου, μάλλον δεν θα το πίστευε ούτε και η ίδια.

Δεδομένης της εξαιρετικής αυτής αρχής, δεν άργησαν να έρθουν οι αξιοζήλευτες συνεργασίες με σημαντικούς σκηνοθέτες. Στο θέατρο με τον Γιάννη Οικονομίδη στο “Στέλλα Κοιμήσου” και τον Γιάννη Κακλέα στον “Ερωτευμένο Σαίξπηρ”, στο πλευρό του καταξιωμένου Βασίλη Χαραλαμπίδου, αλλά και στο σινεμά με τον Σταύρο Τσιώλη στις “Γυναίκες που Πέρασατε από Εδώ”. Φέτος ξανασυνεργάζεται θεατρικά με τον Κακλέα στον “Ρινόκερο” του Eugène Ionesco, δίπλα στον Άρη Σερβετάλη.

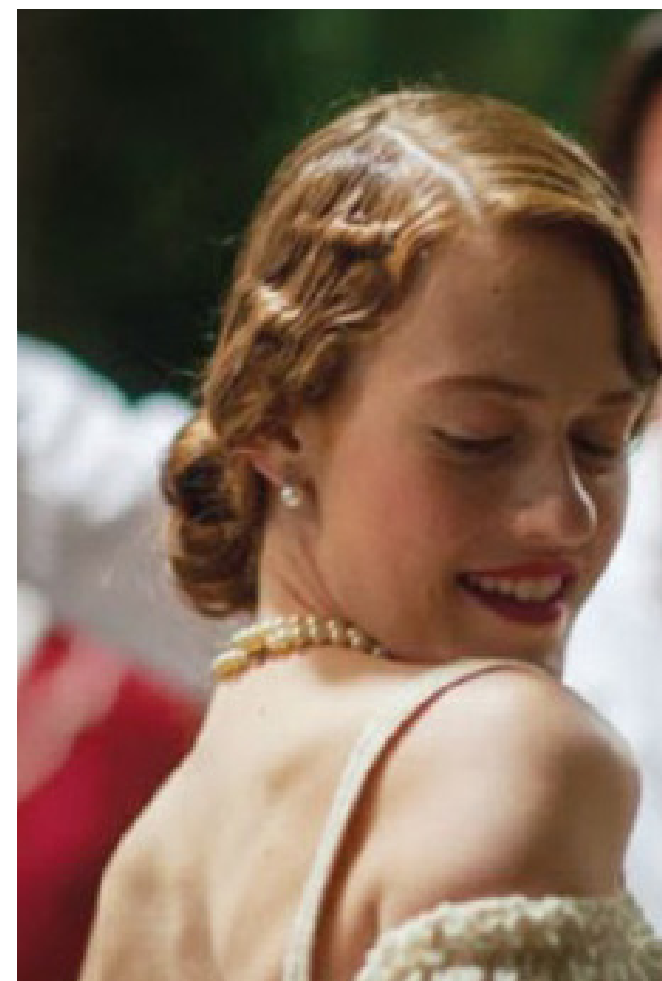
Συμμετείχε στον τρίτο κύκλο της βρετανικής σειράς “The Durrells”, που γυρίστηκε σε Κέρκυρα και Λονδίνο, ενώ φέτος εμφανίζεται στη σειρά “Άγριες Μέλισσες” του ANT1.

Πηνελόπη Τσιλίκα

Η σπαρακτική κραυγή της ως Όρσα στη “Μικρά Αγγλία” του Παντελή Βούλγαρη -όταν πήρε τον ρόλο είχε μόλις αποφοιτήσει από το Εθνικό- ραγίζει καρδιές, ενώ η συνολική της εξαιρετική απόδοση, υποδυόμενη μια γυναίκα που μοιράζεται τον άντρα που αγαπά με την αδερφή της, της χάρισε το βραβείο καλύτερης γυναικείας ερμηνείας στο 17ο Διεθνές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ της Σαγκάης.

Ο ρόλος αυτός αποτέλεσε το εφαλτήριο για μια δυναμική συνέχεια, και έκτοτε έχει συμμετάσχει σε σημαντικές δουλειές στο θέατρο: “Βασιλιάς Ληρ” σε σκηνοθεσία Tomaz Pandur και παραγωγή Γιώργου Κιμούλη, “Dogville” της Έφης Γούση, “Ριχάρδος ο Γ’” του Τάκη Τζαμαργιά, “Η Βοσκοπούλα” με την ομάδα Elephas tiliensis, “Τα Δάση στα Γόνата” του Άκη Δήμου σε σκηνοθεσία Γιάννη Σκουρλέτη.

Έκανε το τηλεοπτικό της ντεμπούτο στη δραματική σειρά του Alpha “Η Λέξη Που Δεν Λες”, σε σκηνοθεσία Θοδωρή Παπαδουλάκη, ενώ μες το καλοκαίρι κυκλοφόρησε η νέα ταινία του Βαρδή Μαρινάκη “Ζίζοτεκ”, στην οποία πρωταγωνιστεί.

Σοφία Κόκκαλη

Μέσα από τη “Μικρά Αγγλία” του Παντελή Βούλγαρη, όμως, γνωρίσαμε και ξεχωρίσαμε και τη Σοφία Κόκκαλη, στον ρόλο της έτερης αδερφής, Μόσχας. Απόφοιτος του Εθνικού Θεάτρου κι αυτή, συνεργάστηκε με τον Αλέξανδρο Βούλγαρη στο “Νήμα”, ρόλος με τον οποίο κέρδισε το βραβείο Α’ γυναικείου ρόλου της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου, τον Γιώργο Ζώη στο “Interruption”, τον Πέτρο Σεβαστίκογλου στο “Electra” και τον Ευθύμη Μιχελουδάκη στη μικρού μήκους “Μόλλυ 6 με 8”.

Η συνεργασία με τη Ζακλίν Λέντζου –μετά το “Έκτορας Μαλό: Η Τελευταία Μέρα της Χρονιάς”, στην οποία πρωταγωνιστούσε- συνεχίζεται και στη νέα της ταινία “On the Name of a Father: Σελήνη 66”, ενώ έπαιξε και στην πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Τζώρτζη Γρηγοράκη “The Digger”.

Θεατρικά συμμετείχε στην παράσταση “Χρύσιππος” του Φεστιβάλ Αθηνών, σε σκηνοθεσία Θάνου Σαμαρά, στον “Οθέλλο” στο Θέατρο Τέχνης σε σκηνοθεσία Χάρη Φραγκούλη, στον “Αίαντα” της Σύλβιας Λιούλιου, τη “Λυσιστράτη” του Μιχαήλ Μαρμαρινού και στην “Αντιγόνη” της Λένας Κιτσοπούλου.

5 Ταινίες με τα Αυτοκίνητα Συμπρωταγωνιστές

ΤΟΥ ΑΡΗ ΓΑΒΡΙΕΛΑΤΟΥ

Θα είχε ενδιαφέρον να βρούμε ταινίες που το θέμα τους σχετίζεται με τον 20ο και τον 21ο αιώνα, αλλά στο σενάριο οι ηθοποιοί δεν χρησιμοποιούν, ούτε ένα αυτοκίνητο. Με το αυτοκίνητο να έχει αλλάξει ραγδαία τις ζωές μας, την έννοια των αποστάσεων και των μεταφορών, συμφωνήσαμε να κάνουμε ένα αφιέρωμα στα κινηματογραφικά αυτοκίνητα, χωρίς να φανταζόμαστε πόσο δύσκολη θα ήταν η επιλογή 5 ταινιών όπου τα αυτοκίνητα συμπρωταγωνιστούν!

Προσωπικά, λατρεύω τις σκηνές μέσα στα αυτοκίνητα, με το δρόμο πίσω και το τοπίο να είναι ψεύτικο, τα τιμόνια να γυρνάνε ακανόνιστα και το “αμάξι” να κουνιέται λες και είσαι σε πλοίο στο Κάβο Ντόρο. Αγαπώ τα λάθη, όπως τα αυτοκίνητα που έχουν τρακάρει με ό,τι υπάρχει στο δρόμο, αλλά στην επόμενη σκηνή είναι λες και τα πήρες από την αντιπροσωπεία. Μ’ αρέσει που υπάρχει πάντα ένα ταξί εκεί που το ψάχνει ο πρωταγωνιστής μας ή η ευχέρεια να παρκάρεις όπου θες.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι οι επιλογές είναι αναρίθμητες και το πιο εντυπωσιακό στοιχείο είναι ο όγκος της πληροφορίας που βρήκαμε στο διαδίκτυο. Παρόλα αυτά, καθώς στην αθηNEA είμαστε σινεφίλ, η τελική πεντάδα έγινε από τα προσωπικά, κινηματογραφικά βιώματα του υποφαινόμενου συντάκτη. Δεν γίνεται όμως να μην αναφέρουμε στην εισαγωγή αυτή τον τηλεοπτικό ΚΙΤ, το Batmobile, το “The Fast and the Furious” ή το “Επιστροφή στο Μέλλον”. Όπως και το Volkswagen βανάκι στο “Little Miss Sunshine”, αλλά και στο ελληνικό “Ας Περιμένουν οι Γυναίκες”.

Δυστυχώς, δεκάδες ταινίες θα αδικηθούν-επιφυλασσόμαστε όμως να τις τιμήσουμε στο επόμενο αφιέρωμα!

1. Ronin σε σκηνοθεσία του John Frankenheimer (1998)

Η ταινία περιλαμβάνει δύο πολύ ζωντανές σκηνές με αυτοκίνητα. Η πρώτη στη Νότια Γαλλία, με σκηνές κοντά στη θάλασσα, αλλά και στο βουνό, όπου μετά από μια ενέδρα εμπλέκονται ένα Audi S8, τρία Citroën XM και μια παλιά Mercedes-Bens 450 SEL με τον Robert de Niro, τον Jean Reno, τον Stellan Skarsgard να στήνουν μια θανάσιμη παγίδα στους “κακούς”.

Ακολουθεί, όμως, μια ακόμα πιο συγκλονιστική αυτοκινητιστική μάχη, μέσα στο Παρίσι, όπου μια BMW 535i και ένα Peugeot 406 τρέχουν σαν δαιμονισμένα στους δρόμους της Πόλης του

Φωτός, με τη Natascha McElhone στο τιμόνι της “μπέμπας” και τον Robert De Niro στο Peugeot.

Κάτι που κάνει ιδιαίτερη εντύπωση είναι η απουσία μουσικής, με μόνο ήχο αυτό των μηχανών, αλλά και ο τρόπος λήψης των σκηνών που δημιουργεί φοβερή ένταση και έχει ιδιαίτερη αληθοφάνεια.

Τip: Τα αυτοκίνητα των stuntmen ήταν δεξιότιμονα και στις λήψεις των ηθοποιών υπήρχαν ψεύτικα τιμόνια αριστερά.

2. Gone in 60 Seconds σε σκηνοθεσία του Dominic Sena (2000)

Πρόκειται για remake της ομότιτλης ταινίας του 1974. Ο αποσυρθείς από τις κλοπές αυτοκινήτων, μηχανικός Nicolas Cage, πρέπει να παραδώσει 50 αυτοκίνητα πολυτελείας, καθώς απειλείται η ζωή του άσωτου αδερφού του.

Το crew του, η Angelina Jolie, ο Robert Duvall, ο Vinnie Jones και πολλοί άλλοι θα τον βοηθήσουν σε αυτή την αποστολή, το "Low Rider" παίζει στο CD και φτιάχνει τη διάθεση, και ενώ τα αυτοκίνητα οδηγούνται, το ένα μετά το άλλο σε ένα φορτηγό πλοίο, μια Shelby Mustang GT του 1968 που

ονομάζεται χαϊδευτικά Eleanor, θα οδηγήσει τον Nicolas Cage σε μπελάδες. Έτσι συμβαίνει, όμως, με ό,τι αγαπάς.

Tip: Υπάρχει στο IMDb λίστα με τα 50 αυτοκίνητα που κλάπηκαν και το παρατσούκλι τους.

3. Goldfinger σε σκηνοθεσία του Guy Hamilton (1964)

Τι μπορεί να πει κανείς για τη θρυλική Aston Martin DB5, "το αυτοκίνητο του Bond", όπως έχει γίνει ευρέως γνωστή.

Εμφανίζεται σε 7 διαφορετικές ταινίες του James Bond, με πρώτη το "Goldfinger" και εν συνεχεία στο "Thunderball", στο "Golden Eye", για μια σκηνή στο "Tomorrow Never Dies", στο "Casino Royale", στο "Skyfall" και στο "Spectre".

Στις ταινίες του Bond θα δούμε και άλλες εκδόσεις της Aston Martin, με το συγκεκριμένο, όμως, αυτοκίνητο να είναι customised, ώστε να αποτελεί σύμμαχο και φίλο του πράκτορα 007. Ποιος δεν έχει αγαπήσει τον Q να εξηγεί στον James

τις λειτουργίες του αυτοκινήτου, όπως η εκπιασσύμενη θέση συνοδηγού, τα πυροβόλα, η ασπίδα στο πίσω μέρος ή οι πινακίδες που αλλάζουν;

Το συγκεκριμένο αυτοκίνητο έχει περάσει στη σφαίρα του θρύλου και θα το βρούμε και σε άλλες ταινίες, ως αναφορά για τον πράκτορα 007, όπως στο "The Return of the Man from U.N.C.L.E.", στο "Catch Me If You Can", στους "Άγγελους του Τσάρλυ", στο "The Life and Death of Peter Sellers".

Tip: Τα αρχικά DB τιμούν τον ιδιοκτήτη της αυτοκινητοβιομηχανίας από το 1947 μέχρι το 1972, Sir David Brown.

4. Blues Brothers σε σκηνοθεσία του John Landis (1980)

Θα πρέπει να παραβλέψουμε τη θεϊκή μουσική αυτής της ταινίας και να πάμε κατευθείαν στην υπόθεση. Το ορφανοτροφείο όπου μεγάλωσαν δεν έχει χρήματα να πληρώσει τις εισφορές του, έτσι οι Blues Brothers θα “δουν το φως” και θα ξαναστήσουν τη μπάντα για μια μεγάλη, μοναδική συναυλία που θα αποφέρει τα χρήματα αυτά.

Ο John Belushi και ο Dan Aykroyd, ως Jake και Elwood, θα οργάνωσουν το Ιλλινόις, ώστε να καταφέρουν να διαφημίσουν το γεγονός. Το Bluesmobile ήταν μια Dodge Monaco Sedan, η

κλασική μάρκα αυτοκινήτων που χρησιμοποιούσε η αστυνομία στα 70s. Με μια θηριώδη μηχανή 440 Magnum, αποτέλεσε το εργαλείο διαφυγής των δύο αδερφών από κάθε κακοτοπιά, αστυνομικούς, “ναζιστες του Ιλλινόις”, τους Good Old Boys και... μια γυναίκα, μέχρι που διαλύθηκε στο κέντρο του Σικάγο.

Tip: Για τις ανάγκες της ταινίας χρησιμοποιήθηκαν 13 διαφορετικές Dodge Monaco και καταστράφηκαν 60 παροπλισμένα, αστυνομικά οχήματα.

5. Rush σε σκηνοθεσία του Ron Howard (2003)

Η επική κόντρα του Niki Lauda με τον James Hunt από τη Φόρμουλα 3 μέχρι τη Φόρμουλα 1 αποτυπώθηκε σε αυτή τη συμπαθέστατη ταινία που συνδυάζει το δράμα, με δόσεις χιούμορ και πολλή οδήγηση. Οι Ferrari παρελαύνουν σε όλο το έργο, αλλά εμείς θα μείνουμε στη σκηνή όπου ο Lauda, ευρισκόμενος στην Ιταλία, κάνει “ωτοστόπ” στη μέλλουσα σύζυγό του, χωρίς η ίδια να ξέρει ποιος είναι.

Η ηθοποιός Alexandra Maria Lara οδηγεί ένα Peugeot 504, στο οποίο ο Daniel Brühl στο ρόλο του Lauda βρίσκει μόνο προβλήματα. Όταν το αυτοκίνητο μένει, ένα Fiat 128 από

αυτά που κυριάρχησαν στους ελληνικούς δρόμους του '80, θα σταματήσει, με τους δύο Ιταλούς επιβάτες να αποθεώνουν τον οδηγό της Ferrari και να προσπερνάνε αδιάφορα την πανέμορφη Marlene. Ο Niki Lauda κάθεται πίσω από το τιμόνι, κάνοντας τη χάρη στους δύο “tifosi” της Ferrari, με το Fiat 128 να απογειώνεται!

Tip: Το συγκεκριμένο μοντέλο Fiat βγήκε 1 χρόνο αφότου υποτίθεται ότι συνέβη το περιστατικό, αφήνοντας ως τρίνια αυτό τον αναχρονισμό.

Σχεδιάζοντας το Δικό Σας Home Cinema

ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΣ ΜΠΡΕΔΑΚΗ

Νέα Alfa Romeo Giulietta

Πιο δυναμική και ολοκληρωμένη από ποτέ!

Με μοναδικό ιταλικό στιλ και δυναμικό χαρακτήρα που συναρπάζει, η νέα Alfa Romeo Giulietta είναι εδώ για μία ξεχωριστή εμπειρία οδήγησης. Τα προηγμένα συστήματα πολυμέσων, η κορυφαία συνδεσιμότητα, αλλά και οι αποδοτικοί κινητήρες βενζίνης και diesel δημιουργούν την πιο ολοκληρωμένη, αλλά και σαγηνευτική Giulietta.

Μπορεί στις μέρες μας να έχουμε τη δυνατότητα να παρακολουθήσουμε ταινίες και σειρές από το smart-phone μας οποιαδήποτε στιγμή της ημέρας, όμως τίποτα δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη μαγεία μιας κινηματογραφικού επιπέδου εμπειρίας προβολής. Τα καλά νέα είναι ότι με τις εξελίξεις στην τεχνολογία και στο design, μια τέτοια εμπειρία μπορούμε να την απολαύσουμε πια από την άνεση του σπιτιού μας.

Πόσο εύκολα μπορούμε όμως να φτιάξουμε έναν οικιακό κινηματογράφο εφάμιλλο της εμπειρίας της μετάβασης στο σινεμά; Από αρχιτεκτονική και τεχνολογική σκοπιά, είναι αρκετά απλό. Υπάρχουν δύο βασικά ζητήματα στα οποία οφείλει να εστιάσει κανείς: στη σχεδιαστική προσέγγιση και την τεχνολογία, και τα δύο εξίσου σημαντικά, ειδικά αν είστε φανατικός του είδους και θέλετε μια ολοκληρωμένη εμπειρία κινηματογράφου στο σπίτι σας.

Ξεκινήστε αναζητώντας την έμπνευση. Η διαδικασία αυτή θα σας δώσει την ευκαιρία να αποφασίσετε συνειδητά, τόσο για το στιλ του οικιακού κινηματογράφου, όσο και για την ατμόσφαιρα που θέλετε να δημιουργήσετε. Το Pinterest είναι μια εξαιρετική πηγή έμπνευσης και αυτό ακριβώς ήταν το μέρος όπου ξεκινήσαμε τη δική μας έρευνα, όταν μας ζητήθηκε να σχεδιάσουμε μια πρόταση οικιακού κινηματογράφου για την αθηNEA.

Διαμορφώνοντας το χώρο

Για την πρότασή μας, θέλαμε να δημιουργήσουμε ένα χώρο αφιερωμένο στην άνεση και τον ελεύθερο χρόνο, που να είναι φιλόξενος και ζεστός. Σε ό,τι αφορά τη διάταξη, επιλέξαμε να έχουμε δύο επίπεδα καθισμάτων, δημιουργώντας έναν όροφο με καμπύλες, παρόμοιο με αυτούς που θα βρούμε σε ένα κινηματογραφικό αίθριο. Αυτό επιτρέπει τη βέλτιστη δυνατή προβολή της οθόνης από όλους τους θεατές, δίνοντας επίσης έναν πιο θεατρικό τόνο στο δωμάτιο.

Σε ό,τι αφορά το πάτωμα, επιστρατεύσαμε τη ζεστασιά ενός μαλακού σκουρόχρωμου χαλιού για να βελτιώσουμε τον “παράγοντα άνεσης” του δωματίου. Τα ξύλινα δάπεδα ή τα πλακάκια καλό είναι να αποφεύγονται σε τέτοιου είδους εφαρμογές, καθώς οι αντανάκλαστικές επιφάνειες μπορούν να αποσπάσουν την προσοχή μας όσο παρακολουθούμε την ταινία. Με τη βοήθεια μιας μοκέτας ή ενός χαλιού, το φως που αντανάκλαται από την οθόνη θα μειωθεί, ενώ έχουμε οφέλη και σε ό,τι αφορά τη μόνωση του χώρου.

Για τους τοίχους, θέλαμε κάτι παιχνιδιάρικο και, για άλλη μια φορά, θεατρικό. Επιλέξαμε να χρησιμοποιήσουμε ξύλο, ένα μάλλον παραδοσιακό υλικό που βρίσκεται σε πολλά παλιά θέατρα και κινηματογράφους, αλλά με πιο σύγχρονο τρόπο. Η απόφασή μας να το χρησιμοποιήσουμε σαν επένδυση ήρθε ως μια φυσική εξέλιξη, με βάση αυτό που θέλαμε να πετύχουμε σαν αίσθηση στο χώρο μας.

Όσο για το ντύσιμο του τοίχου της οθόνης, ήταν μια συνειδητή απόφαση προκειμένου να δημιουργηθεί ένα πλαίσιο γύρω απ’ αυτήν, ενισχύοντας την αίσθηση ότι πρόκειται για αίθουσα προβολής και όχι για ένα συνηθισμένο σαλόνι. Ταυτόχρονα, δημιουργήσαμε 4 πάνελ τοίχου από κεκλιμένο ξύλο, που εξυπηρετούν το σχεδιασμό μας αισθητικά και τεχνικά.

Με την επένδυση “fin effect” καταφέραμε να δώσουμε μια άλλη διάσταση σε ένα μάλλον τετράγωνο δωμάτιο, ενώ η λύση αυτή μας βοήθησε πολύ και στην εισαγωγή φωτισμού περιβάλλοντος. Ταυτόχρονα, η δημιουργία διαφορετικών ορίων ψευδοροφής προσέδωσε μια ενδιαφέρουσα διάσταση στο σχεδιασμό μας, αλλά και ένα σύγχρονο τρόπο εισαγωγής φωτός, αντί για τον παραδοσιακό φωτισμό που θα χρησιμοποιούσαμε σε οποιοδήποτε άλλο δωμάτιο.

Όταν πρόκειται για χώρους αυτού του τύπου, η χρωματική παλέτα που θα επιλέξουμε παίζει σημαντικό ρόλο στο σχεδιασμό και τη γενική ατμόσφαιρα. Το πάτωμα και οι τοίχοι πρέπει να είναι βαμμένα σε ματ, σκούρες αποχρώσεις, για να αποφευχθούν τυχόν αντανάκλασεις. Το ίδιο ισχύει και για την επιφάνεια οροφής, ώστε να έχουμε τα βέλτιστα αποτελέσματα.

Άλλο ένα σημαντικό στοιχείο στο σχεδιασμό ενός οικιακού κινηματογράφου είναι η επιλογή των επίπλων. Καλό θα ήταν να εξετάσετε εκ των προτέρων τον αριθμό των ατόμων που σκοπεύετε να φιλοξενείτε ως θεατές σε αυτό το δωμάτιο και, με βάση αυτή σας τη σκέψη, να επιλέξετε τα καθίσματά σας. Η χρωματική παλέτα έχει και εδώ σημασία. Τα σκούρα και βαθιά χρώματα είναι πάντα προτιμότερα για να ενισχύσουν τη γενική διάθεση του δωματίου.

Για την πρότασή μας, θέλαμε να εναρμονίσουμε τα αρχιτεκτονικά στοιχεία με τα έπιπλα και τη διακόσμηση. Με στόχο τη διαμόρφωση ενός κομψού οικιακού κινηματογράφου, χρησιμοποιήσαμε υλικά που αποπνέουν άνεση για τα καθίσματα και τον καναπέ, ρετρό φωτιστικά που ταιριάζουν απόλυτα με τις καθραρισμένες παλιές αφίσες του Χόλιγουντ, αλλά και με το χαρακτηριστικό μηχανήμα ποπ κορν, το οποίο προσδίδει το “κάτι παραπάνω” που κάθε δωμάτιο έχει ανάγκη.

Τεχνική προετοιμασία του home cinema

Η επιλογή του χώρου που θα διαμορφώσετε ως οικιακό κινηματογράφο μπορεί να είναι μια αγχωτική διαδικασία. Αυτό που πολλοί δεν γνωρίζουν είναι ότι ως home cinema μπορούμε να διαμορφώσουν οποιοδήποτε μέρος του σπιτιού, είτε πρόκειται για ένα υπόγειο είτε για σοφίτα. Δεν έχει καμία σημασία, αρκεί να χρησιμοποιήσουμε τα

απαραίτητα υλικά, τον κατάλληλο εξοπλισμό και να επιστρατεύσουμε όλη μας τη δημιουργικότητα!

Είναι πάντως καλύτερο να επιλέξουμε ένα λίγο πιο απομονωμένο δωμάτιο, ώστε ο ήχος να μην ενοχλεί το υπόλοιπο σπίτι ή διαμέρισμα, άλλωστε η ηχομόνωση είναι το κλειδί. Για την οροφή και τους

εξωτερικούς σας τοίχους, καλύτερα να επιλέξετε μια ηχομόνωση R30, ενώ για τους εσωτερικούς τοίχους ηχομόνωση επιπέδου R11, έτσι ώστε να αποφύγετε οποιαδήποτε διαρροή ήχου.

Οι ηλεκτρολογικές παροχές είναι επίσης σημαντικές, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά την καλωδίωση του ηχητικού σας συστήματος, της οθόνης της τηλεόρασης ή του προβολέα. Ιδανικά, θα πρέπει να

έχετε εκ των προτέρων υπόψη όλες τις συσκευές που θέλετε να συνδέσετε στο σύστημα ή ακόμη και να προσθέσετε στο μέλλον. Ο σωστός σχεδιασμός και η προετοιμασία θα σας εξοικονομήσουν χρόνο, αλλά και χρήματα. Υπάρχουν άλλωστε πολλές τεχνικές πτυχές που πρέπει να λάβει κανείς υπόψη κατά το σχεδιασμό του home cinema, όπως ο ήχος, ο φωτισμός, αλλά και η οθόνη προβολής.

Σύστημα ηχείων

Ο συνδυασμός ήχου και οθόνης πρέπει να είναι τέλειος. Είναι λοιπόν σημαντικό να επιλέξετε με προσοχή τον τύπο των ηχείων, τον αριθμό τους, αλλά και τη ρύθμισή τους.

Οι περισσότερες αίθουσες οικιακού κινηματογράφου χρησιμοποιούν σύστημα surround 5.2.1, το οποίο επιτρέπει να βυθιστείτε πραγματικά στη δράση κατά τη διάρκεια της προβολής. Στις περισσότερες περιπτώσεις, αυτά τα συστήματα διαθέτουν πέντε ηχεία surround, ένα subwoofer και δύο ηχεία οροφής.

Παρακάτω θα βρείτε έναν σύντομο οδηγό σχετικά με τον ορθό τρόπο τοποθέτησης των ηχείων:

- Το κεντρικό ηχείο - λίγο πάνω ή κάτω από την οθόνη

- Τα αριστερά/δεξιά ηχεία - στις δύο πλευρές της οθόνης, στο ύψος των αυτιών

- Τα surround side ηχεία - ακριβώς πίσω από την κύρια σειρά καθισμάτων, στους πλαϊνούς τοίχους

- Το πίσω surround ηχείο - στον πίσω τοίχο

Μόλις τα καλώδια περαστούν μέσα από τους τοίχους και τα ηχεία σας είναι εγκατεστημένα, θα πρέπει να επιλέξετε ένα σημείο για τον εξοπλισμό A/V. Αυτός καλό θα είναι να είναι κρυμμένος σε ένα ντουλάπι ή πίσω από τα καθίσματα, ώστε να μη διαταράσσει το υπέροχο design του χώρου σας.

Φωτισμός

Ο φωτισμός είναι μια σημαντική πτυχή ενός τέτοιου project και μπορεί να κάνει τεράστια διαφορά εάν εγκατασταθεί σωστά. Ο κύριος ρόλος του φωτισμού στον οικιακό κινηματογράφο είναι να σας καθοδηγήσει μέσα στην αίθουσα κατά τη διάρκεια της προβολής και να συμβάλει στη διαμόρφωση μιας ζεστής ατμόσφαιρας πριν ή μετά την ταινία. Έτσι, δεν θα χρειαστείτε πολύ δυνατό φωτισμό.

Συνιστούμε λοιπόν να επιλέξετε ενσωματωμένο φωτισμό στην οροφή ή/και απλίκες κατά μήκος των πλευρικών τοίχων. Μπορείτε ακόμη να εγκαταστήσετε ένα dimmer που να λειτουργεί με το ίδιο τηλεχειριστήριο που χρησιμοποιείτε για τον έλεγχο του προβολέα ή της τηλεόρασης.

Οθόνη προβολής

Η οθόνη είναι το επίκεντρο της αίθουσας και η επιλογή της απαιτεί σκέψη. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να αποκτήσετε μια αυθεντική εμπειρία προβολής. Αν δεν έχετε τον απαραίτητο χώρο -με άλλα λόγια η διαγώνιος της οθόνης σας είναι μικρότερη από 2,5 μέτρα- η τηλεόραση αποτελεί καλύτερη επιλογή από μια οθόνη προβολής.

Μια αίθουσα οικιακού κινηματογράφου είναι ένας χώρος όπου εσείς και η οικογένειά σας θα χαλαρώσετε και θα απολαύσετε τον μεταξύ σας χρόνο, παρέα με μια υπέροχη ταινία. Η βασικότερη συμβουλή μας είναι να κάνετε το χώρο αυτό δικό σας, προσωποποιώντας τον και απολαμβάνοντας τη διαδικασία του σχεδιασμού του στο έπακρο.

Καλή προβολή!

Η Κωνσταντία Μπρεδάκη είναι η Founder & Creative Director της CB Design & Architecture.

5 Πρόσωπα Διαλέγουν: Η Ταινία του Σαββατόβραδου

Σάββατο βράδυ, είσαι σπίτι και έχεις όρεξη για ταινία. Ποια θα επέλεγες και γιατί;

ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΜΠΙΛΛΛΗ

Σε αυτό το -όχι πάντα εύκολο- ερώτημα καλούνται να δώσουν απάντηση ο συγγραφέας Μάνος Κοντολέων, ο κριτικός κινηματογράφου Δημήτρης Μπούρας, η στιχουργός Ελεάνα Βραχάλη, η σοπράνο Κάτια Πάσχου και η ηθοποιός Σοφία Μουτίδου

Μάνος Κοντολέων - Συγγραφέας

Τα τρία χρόνια που έγραφα το μυθιστόρημά μου “Η Κασσάνδρα στη Μαύρη Άμμο”, ανάμεσα σε βιβλία και άλλες πηγές γύρω από τον Τρωϊκό Πόλεμο που συμβουλευόμουν, ήταν και η ταινία του Μιχάλη Κακογιάννη “Τρωάδες”. Μια ταινία βασισμένη στην ομώνυμη τραγωδία του Ευριπίδη.

Τώρα που έχω αρχίσει να γράφω το νέο μου μυθιστόρημα (προσωρινός τίτλος “Οι Σκιές της Κλυταιμνήστρας”) πάλι ανατρέχω σε βιβλία για εκείνη την περίοδο. Και για μια ακόμα φορά θα αναζητήσω ταινία του Κακογιάννη για να με φέρει πιο κοντά στο δράμα των Μυκηνών.

Οπότε το Σάββατο αυτό, αλλά και κάποια ακόμα μελλοντικά Σάββατα, θα παρακολουθήσω από την τηλεόραση του σπιτιού μου δυο ταινίες αυτού του μεγάλου Έλληνα σκηνοθέτη: την “Ηλέκτρα” και την “Ιφιγένεια”. Και στις δυο πρωταγωνιστεί η Ειρήνη Παππά. Μαζί της στην πρώτη ο Μάνος Κατράκης, η Αλέκα Κατσέλη κι ο Γιάννης Φέρτης και στη δεύτερη ο Κώστας Καζάκος, η Τατιάνα Παπαμόσχου και ο Κώστας Καράς. Τη μουσική και στις δυο την είχε γράψει ο Μίκης Θεοδωράκης.

**Ο Μάνος Κοντολέων είναι πεζογράφος, διηγηματογράφος και κριτικός, με σημαντική παρουσία στον χώρο της λογοτεχνίας για ενήλικες, παιδιά και νέους. Έχει γράψει περίπου 60 βιβλία. Έργα του έχουν διασκευαστεί και παρουσιαστεί στο θέατρο και την τηλεόραση, ενώ κάποια έχουν μεταφραστεί και κυκλοφορούν σε Γαλλία, Γερμανία και Ταϊλάνδη. Βιβλία του έχουν, επίσης, κερδίσει πολλές διακρίσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό. Έχει τιμηθεί δύο φορές με το Κρατικό Βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας, ενώ υπήρξε υποψήφιος για τα Διεθνή Βραβεία Άντερσεν και Αστριντ Λίντγκρεν.*

Δημήτρης Μπούρας - Κριτικός Κινηματογράφου

Οι “Δολοφόνοι” (“The Killers”, 1964) του Don Siegel είναι από τις λίγες παλιές ταινίες που για χάρη της θα κλεινόμουν Σαββατόβραδο σπίτι. Μόνο παλιές ταινίες βλέπω πια ευχάριστα στο σπίτι.

Οι “Δολοφόνοι” έχουν μακρύ παρελθόν, που αρχίζει από τον Ernest Hemingway και το ομότιτλο διήγημά του. Πρώτος το μετέφερε στον κινηματογράφο ο Robert Siodmak το 1946, συνδέοντας το όνομά του με μια ταινία-ορόσημο του φιλμ νουάρ. Στο ίδιο διήγημα στράφηκε και ο Andrei Tarkovsky το 1956, αναζητώντας έμπνευση για τη μικρού μήκους πτυχιακή ταινία του.

Βρίσκω συναρπαστικότερο το έγχρωμο ριμέικ του Siegel από το αριστουργηματικό, ομολογουμένως, κινηματογραφικό πρωτότυπο του Siodmak. Θέμα προσωπικού γούστου και όχι αποτέλεσμα κριτικής ανάλυσης. Με γοητεύει η δημιουργική έκθεση της μελοδραματικής όψης του φιλμ νουάρ εντός μιας b monie αστυνομικής περιπέτειας με γρήγορο ρυθμό, που όμως δεν σε κάνει να λαχανιάζεις. Αυτό πέτυχε ο παραγνωρισμένος Siegel στους “Δολοφόνους” του.

Θα ξανάβλεπα τους “Δολοφόνους” του Siegel γιατί μου αρέσουν οι αστυνομικές ταινίες που εκτυλίσσονται σε ανοικτούς φυσικούς χώρους, λες και αποτελούν φυσική συνέχεια του γουέστερν. Μου αρέσουν, επίσης, οι ηθοποιοί της ταινίας. Ο σκληρός Lee Marvin, γύρω από τον οποίο η μοίρα σχηματίζει έναν αόρατο κλοιό, η φινετσάτη Angie Dickinson, η οποία παίζει τη μοιραία ξανθιά, και ο John Cassavetes, στον ρόλο ενός άντρα που περιμένει στωικά τους δολοφόνους του.

Μερικές αράδες για την πλοκή: ο φόνος γίνεται στην αρχή της ταινίας. Δυο επαγγελματίες φτάνουν σε μια μικρή ήσυχη πόλη και σκοτώνουν εν ψυχρώ έναν ξεπεσμένο οδηγό αγώνων ταχύτητας. Στη συνέχεια, ενώ σκαλίζουν το παρελθόν του νεκρού, αναζητώντας τους συνεργούς του σε μια ληστεία, ο ένας από τους φονιάδες καταλαμβάνεται από μια εμμονή, ψάχνοντας απάντηση στο εξής ερώτημα: γιατί το θύμα τους τούς περίμενε τόσο απαθές;

** Ο Δημήτρης Μπούρας είναι κριτικός κινηματογράφου, εισηγητής του σεμιναρίου Filmanalysis και του εργαστηρίου κριτικής Movie On στο Faro Creative Learning. Έχει εργαστεί στις εφημερίδες "Ριζοσπάστης" (1987-1991), "Μεσημβρινή" και "Νέα Μεσημβρινή" (1992-1994), "Καθημερινή" (2001-2017), "Νέα Σελίδα" (2017-2018), καθώς και στο περιοδικό "Μετρό" (1995-2000).*

Ελεάνα Βραχάλη - Στιχουργός

Όταν σκέφτομαι ταινίες που αγαπώ, πάντοτε περνά από το νου μου το "Pay it Forward". Είναι μια ταινία του 2000, η οποία βασίζεται στο ομότιτλο μυθιστόρημα της Catherine Ryan Hyde. Μια ταινία που θα την έβλεπα ανά πάσα στιγμή και, γιατί όχι, κι ένα Σαββατόβραδο.

Δεν με συγκινεί τόσο το δράμα της ταινίας, αλλά κυρίως αυτό το κίνημα καλής θέλησης του 12χρονου πρωταγωνιστή, το λεγόμενο "pay it forward". Τα μηνύματα, δηλαδή, πίσω από την ταινία είναι ακόμη πιο δυνατά από την ίδια. Και φυσικά, ξεχωρίζουν για τις υπέροχες ερμηνείες τους σε αυτήν ο απίστευτος, πισσirikάς τότε, Haley Joel Osment, η Helen Hunt και ο πάντα εξαιρετικός Kevin Spacey. Πιθανόν να είναι λίγο δραματικό για Σαββατόβραδο, αυτή είναι η αλήθεια, αλλά αν απομονώσει κανείς το δράμα, μένει ένα δυνατό μήνυμα-κίνημα.

Αγάπη, καλοσύνη, γενναιοδωρία... Κι ένα σωρό άλλες θετικές σκέψεις και συναισθήματα. Μακάρι να μπορούσε να γίνει πράξη αυτή η τόσο ευφάνταστη ιδέα του μικρού Joel Osment, την οποία δεν αποκαλύπτω για όσους επιθυμούν να τη δουν. Όσοι την έχουν δει, θα καταλάβουν.

Την περίοδο αυτή, προσπαθώντας να ξεκουραστώ και να κάνω ένα διάλειμμα μετά την πρόσφατη κυκλοφορία της νέας μας δουλειάς με τον Γιώργο Σαμπάνη, με τον τίτλο "Παράξενα Δεμένοι", παρακολουθώ πολλές ταινίες. Ήταν πάντα, άλλωστε, μια αγαπημένη μου συνήθεια. Οι ταινίες, ειδικά οι εμπνευσμένες από αληθινά γεγονότα, τα βιβλία και τα ταξίδια, αποτελούν για μένα πηγές ξεκούρασης, αλλά και αφορμή για γέννηση εικόνων και συναισθημάτων που ίσως αποτυπωθούν σε πιθανά μελλοντικά στιχάκια...

** Η Ελεάνα Βραχάλη έχει συνδέσει το όνομά της με τον Μιχάλη Χατζηγιάννη, καθώς για πρώτη φορά στα 24 της χρόνια συμμετείχε με επτά τραγούδια της στο "Κρυφό Φιλή" του, που έγινε τρεις φορές πλατινένιο. Από τότε έχει μια μακρά συνεργασία μαζί του, ενώ στα χρόνια της πορείας της έχει επίσης συνεργαστεί, μεταξύ άλλων, με τους Τάνια Τσανακλίδου, Δήμητρα Γαλάνη, Άλκηστις Πρωτοψάλτη, Ελευθερία Αρβανιτάκη, Άννα Βίση, Γλυκερία, Έλενα Παπαρίζου, Σάκη Ρουβά, Γιάννη Πλούταρχο, Νατάσα Θεοδωρίδου, Πέγκυ Ζήνα και Γιώργο Σαμπάνη.*

Κάτια Πάσχου - Σοπράνο

Έχοντας αφαιρέσει την τηλεόραση από το σπίτι μου εδώ και πολλά χρόνια, αυτό που πραγματικά μου λείπει κάποια Σαββατόβραδα είναι να μπορώ να ανοίξω τον δέκτη μου και τυχαία να πέσω πάνω σε κάποια αγαπημένη μου ελληνική ταινία.

Η πιο αγαπημένη μου από αυτές είναι η "Μανταλένα", γιατί πέρα από τη δροσιά των πρωταγωνιστών που ερωτεύτηκαν σε εκείνη την ταινία, αυτή η ρομαντική διάθεση και ατμόσφαιρα εξακολουθεί να εκπέμπεται ακόμα και αν την έχεις δει άπειρες φορές.

Η ταινία αυτή είναι για μένα "Ελλάδα": η θάλασσα, η βάρκα, το νησί, ο ναύτης, ο χορός, ακόμα και η διχόνοια που σβήνει μέσα από την ένωση των δύο ερωτευμένων, αποτελούν αρχέτυπα σύμβολα της ταυτότητάς μας, δοσμένα μέσα από ένα παραμύθι. Τα δε τραγούδια-ύμνοι του Μάνου Χατζηδάκι μου θυμίζουν τα παιδικά μου χρόνια και με συνδέουν με έναν τρόπο ανάλαφρο -κι ίσως θα έλεγε κανείς οριακά αφελή- με την "αλήθεια" μου.

Το γεγονός ότι τα τραγούδια αυτά είναι πια διαχρονικά, καθώς και το ότι η ερμηνεία της Αλίκης βραβεύτηκε και ταξίδεψε και εκτός συνόρων, ίσως να λένε κάτι και για την καλλιτεχνική αξία της ταινίας.

Ότι κι αν πιστεύει, όμως, κανείς για τις παλιές μας ελληνικές ταινίες, ένα μοναχικό ζεστό Σαββατόβραδο δεν είναι τίποτε άλλο για μένα από μια ελληνική ταινία που με συνδέει με τις παιδικές μου μνήμες.

** Η Κάτια Πάσχου ξεκίνησε από πολύ μικρή ηλικία να ασχολείται επαγγελματικά με το λυρικό θέατρο. Έχει σπουδάσει Θεατρολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και έχοντας Δίπλωμα Μονωδίας με υποτροφία του Ιδρύματος Ωνάση συνέχισε τις σπουδές της στη Νέα Υόρκη. Έχει συνεργαστεί με τους Nicolauss Willen, Λουκά Καρυτινό, Βύρωνα Φιδετζή, Μιχάλη Οικονόμου, Γιώργο Πέτρου, Ανδρέα Πυλαρινό και Ζωή Τσόκανου. Φέτος θα εμφανιστεί ως Βαλενσιέν στην "Εύθυμη Χήρα" του Lehár, με τη Συμφωνική Ορχήστρα του Δήμου Αθηναίων, ενώ πρόσφατα ερμήνευσε στην Οικία Κατακουζηνού το μουσικοθεατρικό μονόλογο «Το Τραγούδι της Λητώς, μια ζωή ένα συνεχόμενο τραγούδι».*

Σοφία Μουτίδου - Ηθοποιός

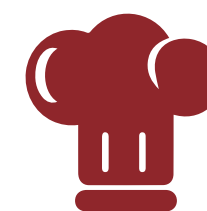
Όρεξη για ταινία έχω πάντα! Αλίμονο αν περίμενα το Σαββατόβραδο! Οπότε θα μιλήσω με τον γνώμονα του... κάθε βράδυ. Τα κέφια αλλάζουν. Σταθερά όμως βλέπω ταινίες που έχουν να κάνουν με το Ισραήλ, τον Λίβανο και την Παλαιστίνη. Δεν μπορώ να ξεπεράσω αυτή τη διαμάχη Ισραηλινών και Παλαιστινίων.

Μία φανταστική ταινία που είδα και άνετα θα ξαναέβλεπα είναι η λιβανέζικη "The Insult", η οποία πραγματεύεται την πολύχρονη διαμάχη των δύο λαών, αλλά με τρόπο εξαιρετικά βαθύ και εύστοχο. Δεν είναι σε πόλεμο, δεν είναι μία συμβατική, "κλασική" αντιμετώπιση. Είναι μια βαθιά ανθρώπινη, συγκινητική και αληθινή προσέγγιση.

Την προτείνω ανεπιφύλακτα σε όλους όσους αγαπούν το γήινο, αλλά ρομαντικό σινεμά.

** Η Σοφία Μουτίδου σπούδασε Νομική στο ΑΠΘ, σύντομα όμως την κέρδισε το θέατρο. Έγινε γνωστή στο κοινό μέσα από τον ρόλο της δασκάλας στο "Καφέ της Χαράς". Έκτοτε έχει συμμετάσχει σε πολλές τηλεοπτικές και θεατρικές παραγωγές, ενώ έχει διδάξει υποκριτική στη σχολή της Μιμής Ντενίση. Το διάστημα αυτό περιοδεύει σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας με την stand up παράστασή της με τίτλο "UNCHAINED", ενώ αγαπά να επικοινωνεί με τον κόσμο μέσα από το κανάλι της στο YouTube.*

Σινεμά χωρίς pop corn είναι σαν μέρα χωρίς ήλιο. Απογειώστε την εμπειρία του home cinema φτιάχνοντας το δικό σας, σπιτικό pop corn με αρωματικό βούτυρο, ακολουθώντας τη συνταγή του Αλέξανδρου Παπανδρέου.

Χαμηλώστε τα φώτα και απολαύστε την ταινία σας.

Συνταγή: Pop Corn με Αρωματικό Βούτυρο

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

14 ΛΕΠΤΑ

4 ΜΕΡΙΔΕΣ

Υλικά:

- 130 γραμμάρια popcorn
- 50 γραμμάρια ελαιόλαδο
- 25 γραμμάρια βούτυρο Lurpak

Για το αρωματικό βούτυρο:

- 100 γραμμάρια βούτυρο Lurpak
- Ξύσμα από 1 λάιμ
- Χυμό από ½ λάιμ
- 2 κουταλάκια καπνιστή πάπρικα
- Αλάτι
- Φρεσκοτριμμένο πιπέρι

Εκτέλεση

1. Τοποθετείτε μία κατσαρόλα σε δυνατή φωτιά να ζεσταθεί καλά και προσθέτετε τα 50 γραμμάρια ελαιόλαδο μαζί με τα 25 γραμμάρια βούτυρο.
2. Όταν ζεσταθούν προσθέτετε το popcorn, πασπαλίζετε με αλάτι και σκεπάζετε την κατσαρόλα.
3. Αφήνετε τα popcorn να σκάσουν, ανακινώντας ανά χρονικά διαστήματα την κατσαρόλα.
4. Όταν τα popcorn είναι έτοιμα τα αποσύρετε από την κατσαρόλα σε ένα μεγάλο μπολ.
5. Τοποθετείτε ένα μικρό κατσαρολάκι σε μέτρια φωτιά και τοποθετείτε τα υλικά για το αρωματικό βούτυρο, πρώτα το βούτυρο να λιώσει, το ξύσμα και το χυμό λάιμ, την καπνιστή πάπρικα, αλάτι και φρεσκοτριμμένο πιπέρι και ανακατεύετε καλά.
6. Όταν το βούτυρο λιώσει και αναμιχθεί με τα υπόλοιπα υλικά, το περιχύνετε στα popcorn, ανακατεύοντάς τα για να πάει παντού.

Μια κουταλιά Βούτυρο Lurpak® στο καθημερινό φαγητό, είναι αρκετή για να το μεταμορφώσει σε μία ξεχωριστή εμπειρία γεύσης!
Και ξέρετε γιατί συμβαίνει αυτό;
Γιατί στο γαλακτοκομείο μας όταν φτιάχνουμε ένα πακέτο βούτυρο Lurpak® χρησιμοποιούμε μόνο φρέσκο αγελαδινό γάλα και τίποτε άλλο!
Για να φτιάξουμε ένα πακέτο βούτυρο Lurpak® 250g χρησιμοποιούμε περίπου 5 λίτρα φρέσκου αγελαδινού γάλακτος!

LURPAK ΑΠΟ 100% ΦΡΕΣΚΟ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟ ΓΑΛΑ

ΤΟ ΚΑΛΟ ΦΑΓΗΤΟ ΑΞΙΖΕΙ LURPAK®

Το Σινεμά και η Μουσική στο Ντιβάνι της Ψυχανάλυσης

ΤΟΥ ΜΙΝΩΑ ΝΤΙΝΑ

Έχετε δει κάποια από τις ταινίες του Quentin Tarantino ή έχετε ακούσει γι' αυτές; Πιθανότατα να έχετε μάθει ή να έχετε επιβεβαιώσει το βίαιο περιεχόμενο που έχουν κάποιες, σουρεαλιστικά ωμές και σοκαριστικές σκηνές στα έργα του. Πιθανότατα επίσης να έχετε προβεί σε αντίστοιχους χαρακτηρισμούς για τον ίδιο τον Tarantino, σαν ένα άνθρωπο ιδιαίτερα βίαιο, ή κάποιον που θα ήθελε να είναι βίαιος και καταπιέζεται. Πιθανότατα επίσης, όποιος είδε την τελευταία του ταινία, "Once Upon a Time in Hollywood" να έκανε τη διαπίστωση ότι όσα παρουσιάστηκαν στην ταινία (τα οποία ήταν προϊόν μυθοπλασίας) να ήταν η εκδοχή της πραγματικότητας που ο Tarantino "ήθελε" να είχε συμβεί.

Γιατί όμως αποδίδουμε κίνητρα και χαρακτηριστικά προσωπικότητας στον άνθρωπο πίσω από το σενάριο και τη σκηνοθεσία; Πώς ακριβώς σχετίζεται η φαντασία ενός καλλιτέχνη για το πώς θέλει να απεικονίσει και αναπαραστήσει κάτι, με τα κίνητρα και τις επιθυμίες του, με αυτό που θέλει να είναι, ή ακόμα και με αυτό που όντως να είναι;

Όπως ανέφερε και σαν ατάκα μέσα στην ταινία του "The House That Jack Built" ο Lars von Trier (η φιλμογραφία του οποίου περιλαμβάνει κατεξοχήν θέματα σχετικά με τη σεξουαλικότητα, τη λήμπιντο και την επιθετικότητα): "ορισμένες από τις θηριωδίες που διαπράττουμε στη μυθοπλασία μας αποτελούν τις εσωτερικές επιθυμίες που δεν μπορούμε να διαπράξουμε στον ελεγχόμενο πολιτισμό μας".

Στην τέχνη λοιπόν, η απουσία της λογοκρισίας των απωθημένων και μη ολοκληρωμένων επιθυμιών μας, μας επιτρέπει να μετουσιώνουμε και κατά κάποιο τρόπο να πραγματοποιούμε ελεύθερα τις φαντασιώσεις μας και τα "όνειρά μας".

Αντιστρόφως φυσικά, και οι μη θηριωδίες θα μπορούσαν να αποτελούν το ίδιο. Πολύ συχνά πάντως ακούμε για σκηνοθέτες, συγγραφείς ή ηθοποιούς να λένε ότι ταυτίζονται με ένα ρόλο, και φυσικά ο θεατής το ίδιο, ενώ δε θα διστάσουμε να συμπεράνουμε ότι ο J.M. Barrie είναι ο "Peter Pan", ή ότι ο Antoine de Saint-Exupéry αναζητά ο ίδιος να βρει το "Μικρό

Πρίγκιπα". Τα παραπάνω αναφέρονται σε έναν από τους μηχανισμούς άμυνας που περιέγραψε ο Sigmund Freud και η οποία ονομάζεται μετουσίωση (sublimation).

Ο Freud εισήγαγε τον όρο μετουσίωση προσπαθώντας να αναλύσει ένα μέρος της ανθρώπινης συμπεριφοράς, όπως είναι η τέχνη, η πνευματική αναζήτηση και γενικότερα συμπεριφορές και δραστηριότητες με κοινωνική αναγνώριση (βλ. περισσότερα στο: Αναγνωστόπουλος & Ποταμιάνος, 2012, Προσωπικότητα: Θεωρίες Κλινική Πρακτική και Έρευνα).

Ο ίδιος θεωρούσε ότι η πεμπτουσία του πολιτισμού αφορά στην ικανότητα του ατόμου να μετουσιώνει τις σεξουαλικές και επιθετικές του ενορμήσεις (βλ. Freud, S. 2015, Ο Πολιτισμός Πηγή Δυστυχίας), ενώ με τον όρο μετουσίωση αναφέρθηκε στην κατάσταση εκείνη όπου το άτομο αντιμετωπίζει τη συναισθηματική σύγκρουση ή εσωτερικούς ή εξωτερικούς στρεσογόνους παράγοντες, διοχετεύοντας δυνητικά

δυσπροσαρμοστικά συναισθήματα ή ενορμήσεις σε κοινωνικά αποδεκτές συμπεριφορές.

Για παράδειγμα, μπορεί η έκφραση της επιθετικότητας και της βίας σε πολλά πλαίσια να επιφέρει ποινές, ωστόσο αν κάποιος είναι αθλητής σε μια πολεμική τέχνη, όχι μόνο δεν τιμωρείται γι' αυτό, αλλά αναγνωρίζεται κοινωνικά. Αντίστοιχα, ένας ηθοποιός ενδεχομένως να μετουσιώνει την επιθυμία του για επίδειξη και έκθεση.

Από τη σκοπιά του ρεύματος του συμπεριφορισμού, η μετουσίωση και οι μηχανισμοί άμυνας ερμηνεύονται σαν "συμβιβαστικές λύσεις" που πηγάζουν από τη μακροπρόθεσμη αλληλεπίδραση της συμπεριφοράς του ατόμου με στοιχεία του περιβάλλοντος, όπου μια μορφή δράσης (η οποία παρήγαγε ενισχυτικά ερεθίσματα στο παρελθόν) έχει τιμωρηθεί σε κάποιες συνθήκες, αλλά δεν τιμωρείται σε άλλες.

Συμβιβαστικές, γιατί συνήθως δεν παράγουν ολοκληρωμένα το ενισχυτικό ερέθισμα, ούτε και τερματίζουν ολοκληρωμένα το ανεπιθύμητο (αρνητικά ενισχυτικό) ερέθισμα. Για παράδειγμα, στον μηχανισμό άμυνας που ονομάζεται άρνηση (denial), το άτομο αντιμετωπίζει τη συναισθηματική σύγκρουση ή εσωτερικούς και εξωτερικούς στρεσογόνους παράγοντες, αρνούμενο να αναγνωρίσει κάποια επώδυνη πλευρά της πραγματικότητας, η οποία ωστόσο είναι εμφανής στους άλλους.

Με αυτό τον τρόπο, ναι μεν δεν βιώνει εξ ολοκλήρου τις αρνητικές συνέπειες που θέλει να τερματίσει, αλλά από την άλλη δεν βιώνει και (εκ των πραγμάτων) τα θετικά αποτελέσματα που θα επιθυμούσε. Ας σκεφτούμε (λίγο πιο σουρεαλιστικά φυσικά) τις ταινίες: "The Sixth Sense" ή το "The Others", ή επίσης το "The Orphanage", όπου βλέπουμε τους πρωταγωνιστές να αρνούνται και

να παραβλέπουν ακόμα και το θάνατο. Αλλά βέβαια, το ίδιο το γεγονός ότι δεν είναι ζωντανοί, δεν τους επιτρέπει να επιμείνουν να παρίστανται φυσικά και υποστασιακά στην παλιά τους καθημερινότητα.

Στην τέχνη λοιπόν, η απουσία της λογοκρισίας των απωθημένων και μη ολοκληρωμένων επιθυμιών μας, μας επιτρέπει να μετουσιώνουμε και κατά κάποιο τρόπο να πραγματοποιούμε ελεύθερα τις φαντασιώσεις μας και τα "όνειρά μας". Τα όνειρα (η βασιλική οδός προς το ασυνείδητο κατά Freud), απασχόλησαν ιδιαίτερα τον Freud, καθώς και εκεί λαμβάνουν χώρα ασυνείδητες ψυχικές διεργασίες, αποτελούμενες ίσως από τις απωθημένες, ασυνείδητες και κρυφές επιθυμίες (άλλωστε το είπαν και οι Romantics με το "Talking in Your Sleep"), αλλά και φόβους μας στο Αυτό.

Το Αυτό (Id), έννοια που εισήγαγε ο ίδιος, αποτελεί τον κυριότερο χώρο στον οποίο συγκεντρώνονται τα αποθέματα της ψυχικής ενέργειας με σκοπό την προσπάθεια ικανοποίησης των ενστικτωδών ενορμήσεων που υπόκεινται στην αρχή της ευχαρίστησης. Έρχεται σε σύγκρουση με το Υπερεγώ (Superego), το οποίο είναι ο φορέας του ιδανικού Εγώ (Ego), το οποίο και ωθεί σε μια διαδικασία διαρκούς τελειοποίησης, επιβάλλοντας απαγορεύσεις. Αστεϊσμός ίσως για το superego, αλλά μια αναφορά στους superheroes και ειδικά στον Batman, εξυπηρετεί την αποτύπωση αυτής της σύγκρουσης, αφού είναι ένας χαρακτήρας που ο φόβος του για το σκοτάδι και τις νυχτερίδες (που μετατοπίζεται στο σκότος-αδικία και το έγκλημα) γίνεται η νέα του ταυτότητα, η οποία τον υπερκαλύπτει και παραστατικά θάβει (μέσα από τη στολή) το Υπερεγώ που τον θέλει να είναι ένας θνητός.

Πολύ συχνά βλέπουμε παραδείγματα που αναπαριστούν τις διαπιστώσεις του Freud.

Ας αναλογιστούμε την ταινία "It", που αναπαριστά ακριβώς την ενσάρκωση ενός τρομαχτικού και ανατριχιαστικού clown. Η επιλογή του clown γίνεται φυσικά, γιατί το Αυτό και τα τραύματα-συμπλέγματα συγκροτούνται με βάση τα βιώματα της παιδικής μας ηλικίας και τα ανάλογα ψυχοσεξουαλικά στάδια ανάπτυξης.

Επί της ουσίας, το Αυτό στο έργο του Stephen King, είναι η ενσάρκωση των πιο εσωτερικευμένων φόβων μας. Γενικότερα, ταινίες τρόμου χρησιμοποιούν αναφορές σε ψυχαναλυτικά στοιχεία. Σαφές παράδειγμα, η σειρά ταινιών "A Nightmare on Elm Street", όπου αντίστοιχα ένας τρομακτικός και τερατόμορφος αντιήρωας στοιχειώνει τους πρωταγωνιστές των ταινιών, δημιουργώντας ζωντανούς εφιάλτες.

Άλλωστε, τα όνειρα, όπως πολύ εύστοχα περιέγραψαν και οι Eurythmics στο "Sweet Dreams" (1983) φτιάχνονται από αυτό που ο καθένας επιθυμεί και φοβάται ("everybody is looking for something"), όπου κάποιος μπορεί να ασκήσει βία ή να του ασκηθεί. "Some of them want to use you, some of them want to get used by you, some of them want to abuse you, some of them want to be abused."

Αντίστοιχα, στην τελευταία ταινία του Stanley Kubrick "Eyes Wide Shut", εκφράζονται έντονα οι φροϋδικές απόψεις για τη δύναμη της σεξουαλικότητας, της επιθετικότητας, του Αυτό και του Υπερεγώ, των ονείρων και των συγκρούσεων. Αυτό φαίνεται με πολλά μοτίβα, και με κύριο σχόλιο τη σύγκρουση μιας ανιαρής καθημερινότητας ενός ζεύγους, που ναι

**Επισκεφθείτε το portal της αθηΝΕΑς
και γραφτείτε στο newsletter μας για να
λαμβάνετε την ηλεκτρονική μας εφημερίδα
στο inbox σας καθημερινά:**

www.a8ineia.com

μεν έχουν status και κύρος, το οποίο αναπαρίσταται με το γεγονός ότι αποτελούν ένα ζεύγος με πλούσιο σε οικονομικό, πολιτισμικό, κοινωνικό και φυσικό κεφάλαιο (Υπερεγώ), αλλά αυτό δεν είναι ικανό να σταματήσει, ούτε και να αντικαταστήσει την δύναμη του Αυτό και της σεξουαλικής ενόρμησης που περιλαμβάνεται στα όνειρα σεξουαλικού περιεχομένου.

Η προσπάθεια του πρωταγωνιστή να αντιπαραβάλει στις φαντασιώσεις της συζύγου του, βαίνοντας σε πραγματικές σεξουαλικές εμπειρίες, μας οδηγεί στη διαπίστωση ότι το Αυτό και οι ασυνείδητες ενορμήσεις έχουν πολύ ισχυρό αντίκτυπο. Αλλά και επίσης, δεύτερο σχόλιο, ότι είναι ίσως πολύ δύσκολη η προσπάθεια να ελεγχθεί και να καταπιεστεί το Αυτό, κάτι που προβάλλει και η ταινία "Inception".

Άλλωστε, μια τέτοια προσπάθεια τέλειος απόρριψης των φόβων και των επιθυμιών μας, ενδεχομένως να μην είχε και τα καλύτερα αποτελέσματα για εμάς (εδώ φυσικά εισάγεται και ο ρόλος του ψυχοθεραπευτή με συγκεκριμένο και συστηματικό τρόπο). Όπως είπαν και οι Pink Floyd... "the child is grown, the dream is gone, I have become comfortably numb"...